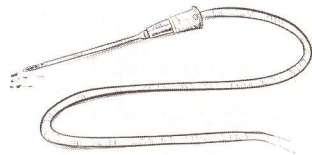

KAPITEL 10

AFSLØRET

Ti minutter senere stod Silvius og så ærgerlig ned på sine fingre. De havde alle trukket et strå fra Enes hånd, og når han sammenlignede sit med de andres, var der desværre ingen tvivl om, at han havde trukket det korteste. Det betød, at han havde tabt, og at det var ham, der om lidt skulle prøve Doktor Klerkes vidundermaskine.

"Er det i orden med dig?" spurgte Pilo.

"Selvfølgelig er det i orden," løj han, men han var skummende arrig indeni. Han var sikker på, at Ene havde snydt. Hun kunne garanteret fikse den slags, og hun havde slet ikke set overrasket ud, da hun selv trak det længste af de fire strå.

"Jeg er virkelig glad for, det ikke blev mig. Jeg synes, den maskine er vildt uhyggelig," sagde Pilo.

Silvius skævede hen til maskinen og til blodet, der hvirvlede rundt i de lange glastrør. Han så på alle lysene, der blinkede, og mest af alt på den store nål i armen på den købmand, der lige nu sad i stolen hos Doktor Klerke.

"Her oplever vi et offer for smalsot. Maskinen læser det så tydeligt!" råbte lægen oppe fra podiet. "Men jeg har lige det, der kan hjælpe denne arme mand!"

"Jeg er mest bange for at blive afsløret. Jeg fejler jo ikke noget," sagde Silvius. "Maskinen opdager siksikkert, at jeg er en svindler."

"Men det er jo hele idéen med forsøget," sagde Ene. "Hvis lægen påstår, at du lider af troldeknopper eller byldesot, så ved vi, at han lyver." Hun pegede over på Pilo og smilede flabet. "Men hvis du gerne vil fejle et eller andet, kan gruppens mægtige jæger sikkert godt skære et snit i skinken på dig med sin kniv, inden du går hen til lægen."

"Nej tak!" mumlede Silvius. Det var mere end rigeligt med den store nål.

"Men det er måske en meget god idé, hvis du i det mindste *ser ud*, som om du fejler noget," tilføjede Ene nu. "Kom med."

Hun trak ham ind i en gård og hen til en kælderskakt. Her fandt hun nogle farver frem fra sin taske.

"Hold nu op med dit fis, Ene. Der er sgu da ingen, der hopper på, at jeg er syg, bare fordi du maler mig blå i hovedet!" Silvius slog til hendes arm.

"Hold selv op. Det her er faktisk noget, jeg har styr på. Stol nu på mig."

Silvius var ikke meget for at skulle stole på Ene, men han så i både Alins og Pilos blik, at hun havde ret. Hun *havde* styr på det, og deres øjne blev store, mens de stod der bag hendes skulder og så til, mens hun malede hans ansigt, gned farverne sammen ved kanten og blandede dem med vand-pyttevand.

"Wow. Du ser seriøst syg ud nu!" Pilo nikkede anerkendende, og selv Alin sagde: "Det er slet ikke dårligt lavet, det der."

"Nu er du klar!" Ene trådte tilfreds tilbage og beundrede sit værk. Silvius var ikke sikker på, om det var heldigt, at han ikke kunne se sig selv.

Da det blev hans tur til at sætte sig i stolen, rystede hans ben en smule under ham, og han var mere end parat til at spæne, hvis Doktor Klerke afslørede ham i, at han egentlig ikke fejlede noget.

"Du ser ikke godt ud, sønnike," sagde lægen dog til en start. "Men jeg er sikker på, jeg har en mikstur,

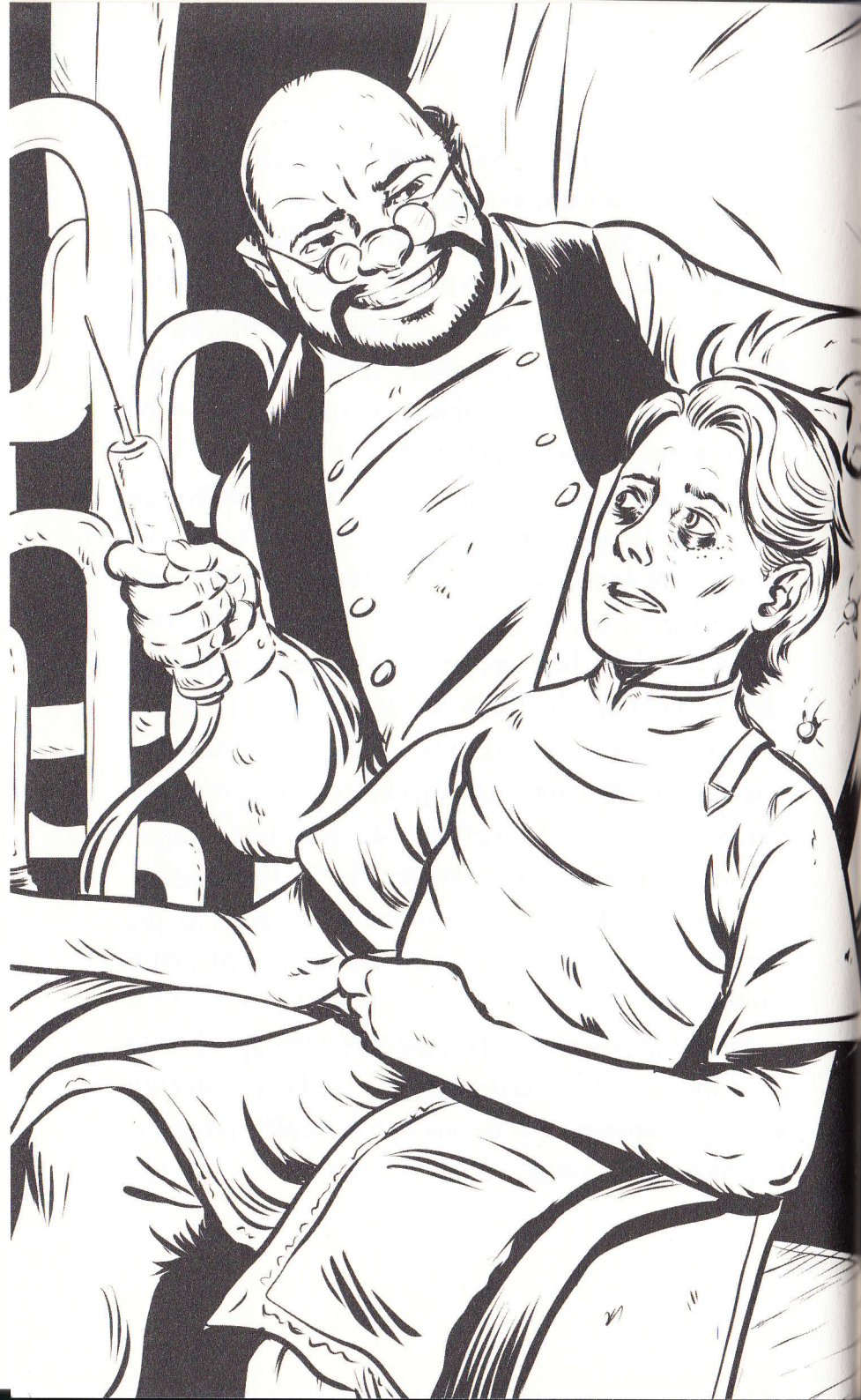
der kan hjælpe dig. Om få minutter kan du løbe hjem til dine forældre. Sund og rask."

"Jeg har det virkelig ikke så godt." Silvius' tænder klaprede, da Doktor Klerke nærmede sig med den kæmpestore nål. Pludselig var det helt naturligt at føle sig dårlig. Han stirrede forhekset på den. Den kom nærmere og nærmere, og om lidt ville den gennembore hans stakkels hud.

"Det gør kun en lille smule ondt." Doktoren prøvede at trøste, men det var en stor, fed løgn. Det gjorde helt hysterisk ondt, da nålen sekunder efter trængte ind i Silvius' kød.

Silvius kneb både øjnene og munden sammen, så hans venner ikke skulle se, at han var en kylling. Det sved og brændte ikke bare der, hvor nålen sad fast, men i hele hans krop, og han syntes, han kunne mærke sit blod klage sig, mens det gled ud i slangen og over i maskinen. Han syntes, der gik en evighed, før lægen sagde: "Så. Nu kan du godt slappe af. Jeg har alt det, jeg skal bruge. Det var da ikke så slemt, vel?"

Silvius åbnede øjnene og stirrede på knapperne på maskinen, der blinkede og gnistrede. Han gjorde sig klar til at spæne, hvis lægen lige om lidt opdagede, han slet ikke var syg.

"Hm," sagde lægen, da maskinens lamper var faldet til ro. "En blå, en gul, to lilla og en, der blinker rødt. Ja så. Det er jo ikke helt godt."

"Hvad fejler jeg?" gispede Silvius. Han var både lettet og en smule forskrækket. Doktor Klerke virkede så sikker i sin sag. Og hvad nu, HVIS han rent faktisk fejlede noget?

"Du har betændelse på krankelkrogen," sagde Doktor Klerke. "Det er en lille muskel, der sidder lige mellem hjernen og øret og det inderste af næsen."

"Hvad?"

"Ja," sagde lægen. "Det er ikke så godt. Men jeg har heldigvis en salve, der kan hjælpe. Desværre er jeg nødt til at stikke en finger op i dit ene næsebor. Øjeblik."

Silvius gjorde tegn til de andre, der ventede henne i køen. Pilo kom hen til ham.

"Kan jeg ikke godt smutte nu?" spurgte han.

"Nej. Vi skal vide det hele," sagde Pilo.

"Men jeg har ikke lyst til at få salve op i næsen," jamrede Silvius.

I det samme kom lægen tilbage fra sin vogn med en høj, tynd flaske.

"Ja. Det er måske ikke så behageligt, men det er hurtigt overstået," sagde han.

Silvius stirrede på Doktor Klerke, der kiggede på hans næse og hviskede sære ord helt stille for sig selv, mens han koncentrerede sig. Så smurte lægen noget græsgrønt stads på højre pegefinger og stak den langt op i Silvius' næse. Så langt, at det føltes, som om den ramte indersiden af panden deroppe.

"Nghhhnng," stønnede Silvius.

Lægen var dybt koncentreret og mumlede for sig selv.

Og så gjorde det pludselig *rigtig* ondt inde i Silvius' hoved. "AAV!" udbrød han.

Han trak hovedet til sig og så vredt på lægen. Doktor Klerke stirrede forskrækket tilbage hen over brillerne.

"Det gjorde skide ondt. Mere ondt end at blive stukket. Hvad er du for en fuplæge? Man bliver jo syg af at blive behandlet af dig!" råbte han og tog sig til hovedet.

"Øh, jeg beklager. Der var vist noget, der gik lidt galt." Doktor Klerke vred undskyldende sine hænder, men han så samtidigt skarpt på Silvius. "Ja, det kan jo ske en meget, meget sjælden gang. Du er et ... *virkelig* ... interessant tilfælde. Det må jeg sige. *Meget* interessant. Hvor bor du, unge mand? Jeg vil gerne følge dig hjem og tale med dine forældre."

"Nej tak. Jeg skrider." Silvius var allerede på vej ned til sine venner. "Og du får ingen penge!"

"Hvad skete der?" spurgte Pilo. "Pludselig gik du bare amok."

"Erina har ret," sagde Silvius. "Han er virkelig skummel. Jeg er ikke syg. Jeg fejler ingenting, og han er ikke læge."

"Hvordan kan du være så sikker på det?" spurgte Pilo.

"Fordi han gav mig stød. Først var det bare en lille smule, da han satte nålen i, men bagefter mærkede jeg det inde i hovedet, og det var på en helt særlig måde, som jeg har prøvet før. Det minder mig om dengang, Erina skulle lære mig, hvor i mit kranium min magiske muskel sidder. Jeg mærker det, fordi jeg har et magisk talent. Når jeg møder andre magikere, giver de mig stød." Silvius gned næsen der, hvor det stadig summede lidt. "Jeg tror overhovedet ikke på, Doktor Klerke helbreder med urter og salver. Det er bare fis og fidus. I stedet laver han en helt almindelig, lille helingsformular. Jeg hørte ham ovenikøbet mumle, da han 'helbredte mig' med salven."

"Det forklarer i hvert fald, hvorfor folk føler, de får det bedre af hans behandling. Hvor er det snedigt, hvis han bare tryller lidt," nikkede Pilo.

"Så er det på tide, vi tager tilbage og fortæller det hele til Erina," sagde Alin. Hun var faktisk allerede på vej hen mod smøgen for at finde en hyrevogn, der kunne køre dem hjem, men Ene var ikke enig.

"Det er altså stadig for tidligt. Vi har slet ikke undersøgt den her læge og hans maskine godt nok endnu," sagde hun. "Vi er nødt til på en eller anden måde at komme ind i hans vogn."

KAPITEL 11 LÆGE PÅ AFVEJE

Børnene hang ud på pladsen, til lægen holdt fri. Det gjorde han først, da der ikke var en eneste patient tilbage i køen, og da var det for længe blevet mørkt. Det havde givet dem masser af tid til at lægge planer, mens de spiste alt det kage, de kunne proppe i sig, til aftensmad. De havde købt den for nogle af de penge, de havde fået med på turen af Erina.

Da Doktor Klerke var færdig med den sidste patient, pakkede han omhyggeligt maskinen og alt det andet udstyr sammen og stillede det hele ind i vognen. Så låste han vognen udefra, hentede en hest, spændte den for og kørte vognen hen til en afsides park, hvor han åbenbart havde tænkt sig at overnatte.

"Så I lige det?" hviskede Ene, mens de løb efter

ham. "Han må have samlet mindst to af de store flasker med blod i dag, men han skyllede dem ikke ud i rendestenen. Han gemte dem bare inde i sin vogn."

Pilo fløjtede stille. "Han har helt sikkert gang i noget rigtig skummelt," hviskede han. Og så begyndte de at planlægge.

Pilo havde en vigtig rolle i deres plan. Han gik hen og bankede på beboelsesvognens lukkede dør, mens de andre gemte sig i nogle buske tæt på. Lægen lukkede op med det samme. Han stod i døren med et halvspist kyllingelår i den ene hånd.

"Undskyld, men er det dig, der er Doktor Klerke?" Pilo spurgte høfligt og bukkede.

"Jo. Det er mig," brummede doktoren og tørrede sin hånd på maven. "Hvad kan jeg gøre for dig, unge mand?"

"Det er mine små søskende. De er blevet syge." Pilo snublede over ordene, så det lød, som om han var rigtig desperat.

"Nå. Det var jo ikke så godt. Men så må du komme ned på torvet med dem i morgen. Jeg åbner kl. 10," sagde lægen. "Jeg har fri nu."

Han begyndte at lukke døren igen, og ovre i buskene sad Alin, Ene og Silvius og bed negle. Pilo

SKULLE bare få den læge væk fra vognen. Det var en vigtig del af deres plan.

"Nej. Det går desværre ikke, for de kaster hele tiden op. Og der er så mange af dem, at vi ikke rigtig kan bære dem," sagde Pilo.

"Nå? Men jeg har lukket. Hvad laver din far?" Lægen var allerede i gang med at lukke døren.

"Han ... han er troldmand," kom Pilo til at sige. Han fortrød med det samme. Tømrer eller skrædder eller noget andet ufarligt havde været meget bedre.

"En troldmand. Ser man det? Og hvor mange små søskende siger du, det drejer sig om?" Lægen åbnede døren lidt mere. Pilo åndede lettet op. Slaget var ikke tabt endnu.

"Ni," skyndte han sig at sige. "Og jeg er bange for, de også smitter både min mor og tjenestefolkene. Så min far spørger, om du måske vil komme over med din maskine og teste os alle sammen."

"Hm ... Hvor bor I henne, siger du?"

"Vi bor desværre ovre på den anden side af Labyrintparken, så det er svært at få vognen med. Men jeg vil gerne hjælpe med at bære maskinen," sagde Pilo. "Min far er ret rig, og han skal nok betale dig godt."

Lægen tog en sidste luns af kyllingelåret og kylede

det over i buskene. Han var lige ved at ramme Alin, som var den, der sad yderst.

"Vent herude, knægt. Så skal jeg finde mine sager."

Pilo var lige ved at lave sejrstegn til de andre, men han tog sig i det og blev i rollen som bekymret storebror til en milliard små søskende. Da Doktor Klerke kom tilbage, havde han både sin lægetaske og en stor kasse, der så ud til at være ret besværlig at bære, med sig.

"Det er *maskinen*. Og du skal virkelig passe på, den ikke går i stykker, knægt. Den er uvurderlig."

"Ja, selvfølgelig," stønnede Pilo og begyndte at balancere af sted med den store kasse, så godt han kunne. Han havde svært ved at se, hvor han satte sine fødder.

Da andre tre blev i deres skjul i buskene, til Pilo og Doktor Klerke var ude af syne.

"Han er HELT klart skummel," hviskede Alin.

"Hvis den maskine virkelig er så fantastisk, som han siger, ville han da bære den selv i stedet for at overlade den til Pilo. Men desværre låste han, da han gik."

"Den klarer jeg!" Silvius var henne ved døren før nogle af de andre. Han stillede sig foran den. Koncentrerede sig. Var klar ... Han sagde de magiske

ord, han havde lært af Erina ... og så ... Og så virkede de overhovedet ikke.

"Nej, nej, nej. Jeg har jo øvet det tusind gange. Det må bare ikke gå galt. Ikke nu!" tænkte han og gentog ordene igen og igen, mens han hørte Ene og Alin aftale, at Alin skulle gå med ind og hjælpe med at lede efter mistænkelige ting, mens Ene holdt vagt herude. Han prøvede igen. Der skete intet.

"Skynd dig nu," hviskede Ene til ham.

Han begyndte at svede, men det hjalp ingenting. Han KUNNE ikke få den skide lås op. Han så fortabt på den mørkhårede pige. "Det må være en magisk lås," sagde han. "Den slags har jeg ikke lært at åbne endnu. Jeg er virkelig ked af det."

"En magisk lås? Hvad betyder det?" spurgte Ene.

"Det betyder, at den almindelige formular ikke virker." Han sukkede og hadede sig selv. Han var en idiot til magi, og han ville ellers virkelig gerne imponere den seje Ene med det frække smil.

"Pyt med det. Vi klarer det på den gammeldags måde." Ene tog noget op af en af sine mange lommer og bøjede sig over låsen. Hun rodede lidt rundt med dimsen, og så hørte Silvius det klikke derinde.

"Så. Den var faktisk ikke så svær." Hun tog i hånd-

taget og åbnede døren. "Velkommen til den mægtige Doktor Klerkes mystiske vogn," grinede hun og slog ud med armene.

"Wow." Silvius var oprigtigt imponeret. "Hvordan gjorde du det?"

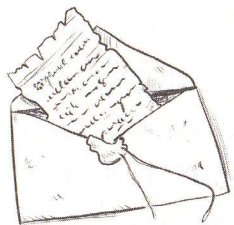
Ene smilede skævt. "Det er bare noget, jeg kan."

"Men det er der da ikke nogen, der bare kan. Det er jo VILDT sejt!" udbrød han.

"Gå nu bare ind med jer. Jeg holder vagt. Jeg skriger som en krage, hvis der kommer nogen," sagde Ene og forsvandt i skyggerne.

KAPITEL 12
**EN VOGN MED MANGE
OVERRASKELSER**

Alin gik forrest. Hun havde sit sværd i den ene hånd og en lygte i den anden. Silvius mærkede hjertet banke, mens han trådte op i vognen efter hende. Det her var meget mere spændende end at ligge på gulvet hjemme i sine forældres store stue, men han ville alligevel næsten ønske, han lå hjemme på slottet lige nu. Næsten.

Vognen var pakket til loftet. Aldrig havde Silvius set så mange ting på ét sted. Doktor Klerke havde sat en seng i den ene side. Den var så smal, at lægen nok knap kunne vende sig i den uden at falde på gulvet. I enden af vognen var et lille bitte vindue og et bur, der lignede det, Alin havde siddet i, da Erina købte hende, men det her var heldigvis tomt. Op ad den modsatte væg af sengen stod to store kister, og på

vognens vægge var der hylder fra gulv til loft. På hylderne stod læssevis af bøger, stakke af papir og kasser med glaskolber i alle størrelser, som dem, Silvius kendte fra sin tid som alkymistlærling hos mester Marvi. De var surret fast til hylderne med reb, så de ikke faldt ned, når doktorens vogn kørte fra by til by. Lægens tøj lå i uordentlige bunker på gulvet, og Alin kom til at sparke til en tom vinflaske, der lå halvvejs under sengen, da hun trådte ind.

”Hm. Jeg bliver mere og mere sikker på, at Erina har ret i, at der er et eller andet lusk med i spillet,” sagde hun og så sig rundt.

”Hvorfor tror du det?”

Hun trak på skuldrene. ”Det ligner bare ikke sådan en vogn, man bor i, hvis man er omrejsende læge. Burde her ikke være mere rent og ordentligt – og måske et alter til helbredelsens gudinde?”

Silvius nikkede og forstod, hvad Alin mente. Helbredelsens gudinde var kendt for renhed og nøjsomhed. Hendes kirker var altid bygget af lyse sandsten, og man sad på simple træbænke i hendes templer, hvor der kun var få billeder af gudinden selv eller hendes symbol, der var en lilje med tvillingekrone, som pynt.

”Jeg kigger lige lidt på hans bøger,” sagde han.

"Det er da lige meget, hvad han læser. Bøger er kun tidsfordriv. Lad os hellere se, hvad han gemmer i de store kister!"

"Jeg skal bare hurtigt se ..." Silvius vidste, at man lærte utrolig meget om mennesker ved at se på deres bogreol. For eksempel kunne man tydeligt se, hvor kedelige hans egne forældre var, hvis man gik en tur blandt bøgerne derhjemme.

Dette bibliotek var imidlertid anderledes, og det løb Silvius koldt ned ad ryggen, da han åbnede de store, læderindbundne bøger. 'Diabolus Horribilis.' 'Mongulator Mentorium.' 'Rashgara Finohra.' Han forstod slet ikke, hvad der stod i dem, men han kunne se tegninger af mennesker, der blev sprættet op, og billeder, der viste, hvordan man ved hjælp af opstillinger af lys og magiske symboler kunne tilkalde væsner med horn og sylespidse tænder.

"Jeg håber, Doktor Klerke har en virkelig livlig fantasi og holder meget af gyserhistorier," hviskede han og vinkede Alin over til sig. "For hvis han tror på den her slags, er han næppe nogen særlig flink læge!"

Da Alin så de klamme tegninger, var hun fyr og flamme. "Wow!" hviskede hun. "Måske skal vi alligevel kigge lidt på hans bøger. Jeg begynder fra den anden ende."

De ledte et godt stykke tid. Alle bøgerne så ud til at være af samme type. Silvius var ved at få kvalme af at læse om onde besværgelser og forbandelser. Det var i hvert fald ikke dén her slags magi, han havde lyst til at lære.

"Hvad er det her? Kan du læse det?" Alin trak et papir ud af den store bog, hun stod og balancerede med. Det havde sort kant.

"Det er vist et brev af en slags." Silvius lod hurtigt blikket løbe ned over siden. "Det er ikke til ham. Det er til en, der hedder Albert Virke ..." Silvius gik i stå midt i sin egen sætning. "Nej. Det her er simpelt hen for vildt," udbrød han så. "Det lyder til, at ham her Albert har købt en dæmonhud af en fyr, der hedder Vinzenso et eller andet. En DÆMONHUD. Hvor skørt er det lige? Og hvis han 'bare' fylder den med blod fra 1000 mænd, 500 kvinder, 300 børn og al kraft fra et uskolet magisk talent, kan han vække dæmonen til live ... Det er jo langt ude. Der er da ingen, der kan skaffe blod fra så mange forskellige ..." De stirrede på hinanden og sagde så i kor: "Maskinen!"

"Det er *derfor*, han gemmer blodet fra alle dem, han kurerer," sagde Alin.

"Og det er derfor, han har bygget maskinen. Den

er en nem måde at få blod på!" tilføjede Silvius, og derefter kiggede de begge hen på de to store kister i rummet.

"Tør vi åbne dem?" hviskede Alin.

Silvius sank en klump. "Det er vi jo nødt til."

Han havde ikke lyst, men han ville så gerne imponere Erina og overbevise hende om, at han var sej nok til at blive hendes lærling, så han løftede forsigtigt låget på den første kiste. Der lå en kæmpestor blykasse indeni. Den var kold, og da han rørte ved den, summede det en lille bitte smule i hans fingerspidser.

"Jeg tror, den er magisk," hviskede han. "Det føles sådan."

"Tør du åbne den alligevel?"

"Ja. Jeg vil da vildt gerne vide, hvad han gemmer nede i en magisk kasse." Han prøvede at lyde modig og forsøgte forsigtigt at lette på låget, mens Alin stod klar med sit sværd ved siden af. Det var for tungt. Hun var nødt til at hjælpe.

"Adr!" sagde de i kor, da låget gik op. Der var blod i kassen. Rigtig, rigtig, rigtig meget blod. Helt op til kanten.

Silvius smækkede låget i. "Lad os kigge i den anden. Og bagefter henter vi Ene," sagde han.

Det andet kistelåg var slet ikke så tungt at åbne, men det knagede, som om det ville advare dem om, at der lå noget uhyggeligt gemt dernede.

"Kom med lykten, Alin."

Der lå noget i kisten, der mest af alt mindede om en form for skind, men det var helt sort, og hårene var stive som på en gigantisk gris, og når han lyste på det, var det, som om lyset blev mindre ... som om skindet slugte lyset. Alin fandt en pind, stak den derned og forsøgte at vende skindet om.

"Det er meget tungt," stønnede hun og fik så fat i noget dernede. "Jeg tror, det er hovedet."

Det var det. Et stort og hæsligt hoved med mindst 100 sylespidse tænder, tre sæt horn i forskellig længde og øjne over det hele. Også midt på kroppen.

"*Dæmonhuden*," hviskede Alin.

Silvius knaldede låget i med et brag. Han rystede og havde svært ved at holde kroppen i ro.

"Den så virkelig ond ud, selvom det kun var en hud," stammede han.

"Kan vi gøre noget? Vælte kisten med blod?" foreslog Alin.

Han ruskede i den. "Nej. Den rækker sig ikke. Jeg tror, den er skruet fast i væggen."

Alin var allerede henne ved døren. "Vi er nødt til at hente Ene nu. Vi er en gruppe, og vi skal være enige om, hvad vi gør, ellers bliver Erina sur," hviskede hun.

Silvius kunne høre, at hun også var bange.

KAPITEL 13
IKKE DET, VI AFTALTE

Ene sad som klistret til sin post i buskene lidt væk fra vognen. Hun syntes, Silvius og Alin havde været derinde i en evighed, og da hun så en skikkelse snige sig tættere på, var hun lige ved at begynde at skrigе som en krage for at advare dem og få dem til at komme ud med det samme.

Men det var heldigvis ikke den tøndeformede doktor med det velplejede skæg og de stirrende øjne, der var på vej hjem. Det var derimod en høj, ung mand med hestehale og grøn kappe.

"Pilo, jeg er herovre." Hun vinkede ham over til sig.

Han satte sig smilende og forpustet ved siden af hende. "Jeg førte lægen helt hen i den fjerne ende af labyrinten, og så stak jeg af. Han finder aldrig tilbage

i mørket. Selv med min sporsans var det svært, og han skal selv slæbe sin maskine. Kommer de ikke snart ud?"

Næsten som svar gik vogndøren op, og Alin kiggede rundt. Trods det dårlige lys kunne de se, hun havde store, stirrende øjne. "Kom! Skynd jer!" Hun vinkede dem hen til døren. "Det her er for vildt!"

"Han har godt nok mange ting, ham Doktor Klerke," udbrød Ene, da de kom ind. Hun tog en rød glaskugle med røg i ned fra en hylde. Den var pæn. Hun kom til at lægge den ned i sin lomme.

"Han hedder vist slet ikke Doktor Klerke!" Silvius viftede med et papir med sort kant. "Vi har fundet flere breve, der får os til at tro, han i virkeligheden hedder Albert Virke. Og han er i gang med at påkalde sin helt egen dæmon. Se selv!"

Ene blev irriteret. "Hold op med hele tiden at blære dig med, at du kan læse," sagde hun, men Pilo tog brevet og skimmede det hurtigt.

"Der står ..." Pilo gik i stå og udstødte en fløjte-lyd. "... en dæmonhud ..." Han lod brevet synke, mens ordene sank ind i hans hjerne.

Silvius og Alin viste de andre, hvad de havde fundet i de to kister.

"Og der ligger også nogle virkelig mærkelige dele

af en maskine hernede under sengen,” sagde Silvius.
”Og nogle tegninger til, hvordan man samler dem.”

”Erina bliver jo helt vild, når vi fortæller om alt det her.” Det var Pilo, der satte ord på de tanker, de alle delte.

”Men hvad nu, hvis han får vækket dæmonen, inden Erina når at gøre noget?” spurgte Ene. ”Han har ret meget blod allerede.”

”Vi kunne gå til byvagten,” foreslog Silvius. ”Hvis de ser det her, er det ret oplagt, at Albert Virke ikke er en flink læge, der rejser rundt og hjælper folk. Vi har masser af beviser.”

”Men vi kunne måske også gøre noget helt andet.” Ene holdt en dramatisk pause og kiggede fra den ene til den anden. ”... Vi kunne fange ham.”

”Os?” udbrød de tre andre i kor.

”Ja, os. Prøv at tænke på, hvor imponeret Erina bliver, hvis vi ligefrem har Albert Virke med hjem til hende.” Hun pegede på de to kister. ”For jeg er enig med Alin. Det er virkelig farlige ting, han har gang i. Og der er reel risiko for, at vi bliver skyld i, at han slipper en dæmon løs i Kronholm og slår en hel masse ihjel måske allerede i nat, bare fordi vi stak af i stedet for at gøre noget ved det.”

Nu blandede Alin sig også: ”Men det var altså ikke

det, Erina gav os besked på, Ene. Hun sagde, vi skulle undersøge, hvad der skete. Hun sagde ikke noget om at fange en farlig dæmon. Og slet ikke noget om at tage fanger med hjem til slottet.”

”Men så nøjes vi med at fange ham og give ham til byvagten. Så har vi jo alle sammen lidt fået vores vilje, og Erina sagde, vi skulle arbejde som et hold, ikke?” Ene så igen rundt, og både Pilo og Silvius nikkede, selvom Silvius havde en fornemmelse af, at Ene på en eller anden måde lige havde narret ham ... igen.

”Men kan vi overhovedet klare ham?” spurgte Alin.

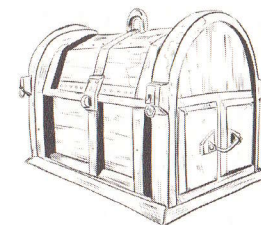
”Ork ja. Vi er fire, og han er kun en. Du kan ovenikøbet slås med dit sværd, og Pilo kan skyde på ham med sin bue.” Nu nikkede Alin også. Hun bakkede tøvende op om Enes plan.

Silvius tænkte, at han måske kunne finde en stol eller noget lignende at slå med. Han troede også på, at de sagtens kunne klare det, hvis bare de hjalp hinanden. Han glædede sig næsten.

”Vi må hellere forberede os. Lægen kan jo være her når som helst,” sagde Pilo.

KAPITEL 14

FJENDEFANGST

De fire børn skyndte sig, så de var klar, når lægen om kort tid kom hjem. Pilo havde erfaring med at lægge fælder i skoven, og han var hurtig til at finde noget, de kunne bruge.

”Buret.” Han pegede på det smalle bur, der så ud, som om det kunne rumme en meget høj fugl – eller til nød et menneske. Silvius brød sig ikke om at tænke på, hvorfor denne skumle Doktor Klerke eller Albert Virke, eller hvad han nu hed, overhovedet havde et bur i menneskestørrelse i sin meget lille vogn.

”Det er perfekt. Der er ovenikøbet en nøgle i låsen, så vi skal bare have ham ind i buret. Når først han sidder der, har vi styr på ham. Så spænder vi bare hans egen hest for vognen og kører ham og alt bevismaterialet hjem til Erina. Hun kommer til at elske os!” sagde Pilo.

Det var en god idé. Silvius kunne faktisk lige se det for sig: hvordan de kørte op ad den uordentlige allé med alle de vilde planter og store træer og stolt lukkede op for vognen, når Erina kom ud for at tage imod dem. Hun ville smile. Albert Virke og dæmonhuden var deres stensikre billet til et bedre og meget mere spændende liv. Hvis de bragte dæmonhuden tilbage til Ulykkesholm, ville de alle have bestået prøven, og Erina ville tage ham ind som rigtig lærling, selvom han havde været så langsom til at lære sin første formular. Måske ville hun ligefrem lære ham at lave en ildkugle som belønning.

Ene fandt en mørk snor i sin lomme og trak den hen over gulvet lige inden for døren. Den var næsten umulig at se og oplagt at snuble i.

"Hvor har du dog lært alle de skumle ting?" spurgte Silvius. Hun stak straks sin spidse, lille næse i vejret og gjorde klar til at forsvare sig, så han skyndte sig at fortsætte: "Nej, du må ikke misforstå mig! Jeg synes, det er vildt sejt, alt det, du kan ... FORDI det er skummelt. Skummelt er sejt."

Hun trak kløerne lidt til sig. "Min bror. Det er i virkeligheden ham, der er den skumle af os to. Men jeg har ikke lyst til at tale om ham."

"Nej, selvfølgelig ikke nu. Men måske senere?" Silvius kunne godt se, det ikke lige var tidspunktet.

"Aldrig nogensinde." Hun så hvast på ham, mens hun bed snublesnoren over og bandt den fast til en krog i væggen.

"Nej. Okay. Jeg har forstået!" sagde Silvius. Men den mystiske bror havde kun gjort Ene endnu mere spændende.

Alin var så lille, at hun som den eneste kunne kante sig ind mellem sengen og den reol, der stod bag den. Troldmanden ville ikke kunne se hende, når han kom ind, og når først han var snublet over Enes tråd, var det planen, at Alin skulle træde frem og slå ham hårdt med den flade side af sit sværd, så han besvimede. Mens hun gemte sig, dobbelttjekkede Pilo Enes knuder, og derefter gik han udenfor for at holde vagt ved det lille vindue, der var i vognens bagende. Han skulle være klar til at sætte en pil i skulderen på Albert Virke, hvis han forsøgte at stikke af den vej. Ene skulle holde vagt ude foran døren. I vognen havde hun fundet en tyk stav, hun kunne forsvare sig med, hvis Albert Virke flygtede dén vej. Og Silvius lagde sig under sengen ved siden af de mærkelige dimser. Når Alin først havde nedlagt deres

modstander, skulle han lynhurtigt krybe frem fra sit skjul og hjælpe hende med at få den tykke mand ind i buret, mens han stadig var groggy. Det eneste problem var, at der ikke var særlig meget plads under sengen, da han ormede sig derind. "Det er en dårlig idé, og her er støvet," hostede Silvius.

"Det eneste andet sted, der er plads til din luksus-røv, er ovre i kisten sammen med dæmonhuden. Vil du hellere det?" spurgte Ene, der havde bøjet sig ned og kiggede ind til ham med et flabet grin.

Henne fra døren hørte han Pilo skynde på hende. "Doktoren kan være tilbage, hvert øjeblik det skal være. Kom nu, Ene!"

Alle gik til deres pladser og gjorde sig klar.

De hørte Albert Virke på lang afstand. Han pustede og vaklede afsted med sin store maskine, som han med en høj skramlen satte fra sig uden for døren. Silvius holdt vejret under sengen. Det var nu.

"Klar?" hviskede han ud i mørket i vognen.

"Klar!" hviskede Alin tilbage.

Men ... der skete ikke noget. Der var ingen, der tog i døren og bragede træt ind med en stor kasse i hænderne. Der var helt stille derude, og det var virkelig foruroligende. Der gik alt for længe, før Silvius

hørte døren blive åbnet med et lille klik. Og der kom stadig ikke nogen ind.

Til gengæld kunne han nu se en kugle af lys bevæge sig rundt inde i vognen. Der var ikke nogen, der styrede den. Kuglen fløj helt af sig selv. Den cirklede rundt, og da den kom ned i gulvhøjde, lyste den ham lige ind i hovedet. Et kort øjeblik lyste kuglen blå, og så spredte den en mærkelig lugt af røg og krydderier hen mod ham. Silvius havde helt styr på denne lugt. Mester Marvi havde brugt den for at få en bidsk, omstrefende hund til at sove, så han kunne fange den, før den åd alle hans høns.

"Åh nej. Sløvnælde!" Silvius holdt sig for næsen, så længe han kunne, men til sidst var han nødt til at gispe efter luft, og han mærkede med det samme, at han blev døsigt.

"Det hele er ødelagt, hvis jeg falder i søvn. Så bliver jeg aldrig troldmandslærling." Det var det sidste, han nåede at tænke, før alt blev sort. Da han slog øjnene op igen, var lugten væk, og han sad bundet til en stol.

"Det er virkelig, virkelig dumt at bryde ind hos en troldmand," mumlede Albert Virke, der stod over for ham. "Har din mester ikke fortalt dig, at der er noget, der hedder en magisk alarm?"

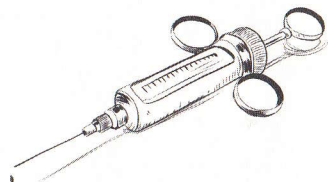

"Jeg har ikke nogen mester," mumlede Silvius, men hvis han ikke havde været bundet, ville han have slået sig selv i panden af ærgrelse. Selvfølgelig burde han have tænkt så langt. Han havde jo ovenikøbet sagt, at låsen var magisk. Det var oplagt, at der derudover også var alarmer i vognen. Han havde jo heller aldrig set en eneste vagt i Erina og Avaneras store hus – netop fordi de havde magiske alarmer i stedet for.

"Du er ikke engang begyndt i lære, siger du? Hvor ER det heldigt." Nu smilede troldmanden, som om Silvius var en helt fantastisk gave, han lige havde pakket ud. "Et uskolet magisk talent! Du er jo lige, hvad jeg har gået og ønsket mig!"

KAPITEL 15
MASKINEN FRA HELVEDE

"Jeg mærkede jo nok noget særligt ved dig, da jeg rørte dig nede på pladsen. Og nu snager du rundt med dine små venner i min vogn. Fandt I noget interessant?" Der var overhovedet ikke noget hyggeligt ved Albert Virke længere. Han lød, som om han mest talte til sig selv.

"Jeg gik faktisk og tænkte på, hvordan jeg skulle få fingre i dig. Og så kommer du helt af dig selv ... hæ hæ."

Han åbnede en æske og fandt en meget lang kanylen frem. Den var endnu større end den, han havde stukket Silvius med nede på torvet.

"Hvad vil du gøre ved mig? Slip mig løs!" Silvius sled i rebene, men troldmanden havde bundet ham forsvarligt.

"Jeg skal bare bruge lidt af din magi ... eller rettere

... al din magi," smilede Albert Virke, mens han satte et langt rør fast på kanylen. Derefter hev han de mærkelige rør og tandhjul, der lå under sengen, frem og hentede en flaske ned fra en høj hylde.

"Ser du, jeg har en helt særlig opskrift, hvor jeg skal bruge blod fra usandsynlig mange mennesker og den magiske essens fra et uskolet magisk talent."

"Vi ved alt om din plan om at vække dæmonen. Vi har set i dine papirer," sagde Silvius.

"Såh, har I det? Jamen så kan jeg fortælle, at jeg i dag fik det allersidste blod, jeg skulle bruge. Så du skal ikke bare donere mig din magiske essens. Du får også lov til at se mig vække Varylos ... Ja, det er det, jeg kalder min lille kæledæmon."

Ude foran vognen lød der i det samme en skinger fuglekalden. Det var helt sikkert Ene. Han skulle svare hende, hvis alt var, som det skulle være. Det var det under ingen omstændigheder. Hans venner måtte meget gerne komme og redde ham lige med det samme. Og hvor pokker var Alin blevet af? Stod hun mon stadig inde i revnen ved reolen og var besvimet?

Troldmanden surrede Silvius' ene arm fast til stolen, og så stak han kanylen i armen på ham og begyndte at pumpe med et håndtag. Silvius stirrede

gispende, mens en klar væske langsomt begyndte at dryppe gennem slangen.

"Er *det* min magi? Stjæler du min magi?" I det øjeblik tænkte han slet ikke over, hvad Albert Virke ville gøre, når han var *færdig* med at tappe magien ud af ham. Han frygtede hverken, at han ville blive slået ihjel eller spist af dæmonen Varylos. Han så blot skrækslagen til, mens alle hans drømme om et spændende liv som magiker sivede ud af ham sammen med dråberne og ned i flasken.

Troldmanden trak nu dæmonhuden halvt op af kisten og forbandt den med en slange nede i den anden kiste.

"Se så!" Han lød helt munter. "Nu begynder blodet fra de mange mennesker lige så stille at kravle over i Varylos. Nu varer det ikke længe!"

I det samme så Silvius en bevægelse ud af øjenkrogen. Det var Alin. Hun var kravlet helt ind i sprækken, så man ikke kunne se det mindste af hende, og der havde hun ventet, til troldmanden, optaget af sin dæmonmaskine, havde vendt ryggen til. Nu kantede hun sig ud på gulvet og løftede sit sværd i én lang bevægelse. Troldmanden havde ikke en chance. Det var i hvert fald, hvad Silvius tænkte, indtil Albert Virke pegede på hende og mumlede

nogle utydelige ord. Så stivnede Alin med sværdet dirrende en håndsbred over troldmandens skulder. Hun stirrede fortabt på Silvius, der heller ikke kunne røre sig, fordi han jo var bundet.

"Nåh, nu kom du frem. Ja, jeg mente jo nok, mit vagtlys havde sporet mere end én tyv herinde." Albert Virke greb fat i Alins arm. Hun var stiv som et bræt.

"Du er ung og stærk, men der er ikke meget magisk modstandskraft i dig. Jeg skulle jo nærmest ikke engang anstrenge mig." Han klukkede igen. "Jeg kan sagtens finde på et eller andet spændende at bruge dig til, men du må vente til senere. Varylos skal jo for eksempel have noget at spise på et tidspunkt."

Han slæbte hende hen til buret. Det så grotesk ud, for hun lignede totalt en statue. Den ene hånd med sværdet i stak op i luften, så han måtte kante hende ind gennem lågen til buret, som han derefter smækkede i efter hende.

"Så kan du stå lidt til pynt derinde og se med. Du skal nok blive dig selv igen lige om lidt, men nu har jeg styr på dig." Han drejede nøglen og kom den i lommen. Så vendte han igen opmærksomheden mod Silvius.

"Nu er Varylos begyndt at drikke blodet, og nu kobler jeg dig på også. Så skal du bare se løjer ... eller rettere ... *mærke* ... løjer! Det bliver rigtig sjovt."

Han forbandt Silvius med et hul et sted i udyrets pels, og nu mærkede Silvius tydeligt et sug i hele kroppen. Han blev svimmel og glippede med øjnene. Skulle han råbe på Ene og Pilo og advare dem? Eller var der stadig en lille bitte chance for, at troldmanden ikke vidste, at de ventede derude i mørket? Var det overhovedet stadig mørkt? Var det nat eller dag? Silvius kunne ikke længere styre sine tanker. De flød alt for hurtigt og forvirret rundt inde i hans hoved. Han prøvede at gøre, som Erina havde lært ham – at bevare fokus, selvom magien satte ham under pres, men dæmonen sugede hans kraft hurtigere og hurtigere ud af ham, og det var, som om den tømte hans hjerne i samme omgang.

"Om lidt besvimer jeg," tænkte han. "Og så er det hele lige meget."

Han nåede lige at høre Alin skrike: "HOLD UD, SILVIUS!" så hun måtte være vågnet ovre i buret. Så forsvandt den sidste rest af bevidsthed, og han gled ind i en meget, meget underlig drøm.

KAPITEL 16

DÆMONEN VÅGNER

Silvius er et andet sted. Måske drømmer han. Han ved det ikke. Det er, som om han er vågnet i en ny verden, hvor han går på en sommereng sammen med de andre. Med Ene, med Alin og med Pilo.

For få uger siden kendte de slet ikke hinanden, men allerede nu er det de tætteste venner, Silvius nogensinde har haft. Ene har en stor buket valmuer i hånden, og han kan se, hun græder. Han spørger hende, hvorfor hun er så ked af det, og hun kigger op på ham med sine blå øjne og hvisker:

"Men Silvius. Det ved du da godt. Vi er på vej til din begravelse."

De røde kronblade på blomsterne drysser efter dem som et rødt spor af blod. Sporet er meget bredere og meget rødt.

Stien ender ved et tempel. Det ligger midt på marken, og der er ikke andre end dem herude – og så dæmonen, som er

blevet levende. Den står ved lågen ind til templet og venter på dem.

"Giv mig din magi!" Dens stemme er hæs, og den peger på Silvius' bryst. Han kigger ned og ser et smykke, han ikke plejer at gå med. Det er en blomst. En valmue ligesom dem, der er i Enes buket. Men alle bladene er faldet af Enes blomster, og der er kun de grønne stængler tilbage nu. Hans smykke derimod lyser stadig rødt.

"Jeg skal have det hele. Ellers kommer du ikke ind i templet," hvisler dæmonen.

Silvius tager sig til brystet. "Nej. NEJ. Du får den ikke. Den er min!"

"Giv nu bare dæmonen din magi," siger Ene ved siden af ham og tager hans hånd. "Du er jo alligevel død. Når først du er inde i templet, har du overhovedet ikke noget at bruge al den magi til længere."

Men Silvius kan høre, at det slet ikke er Enes stemme. Det er dæmonen, der taler igennem hende.

"NEJ. Du får ALDRIG min magi!" råber han. Dæmonen rækker frem og griber kæden og rykker den af hans hals. Han føler sig pludselig meget gammel. Al styrke siver ud af ham, og et sted langt, langt væk hører han Alin skrig.

"ASPE ..." tænker han. "Alin, Silvius, Pilo og Ene ... Vi er ASPE."

Han ved, ordet ikke betyder noget, men alligevel betyder

det alt muligt. Han er med i en flok. Han hører til. Han har venner. Han ved også, at han så forfærdelig gerne vil bryde ud af drømmen og redde Alin. Han ved, hun er i fare, og han ved, han er nødt til at hjælpe hende. Men han er fanget i drømmen, og han bliver svagere og svagere.

Tilbage i Albert Virkes vogn sad Alin og stirrede ud fra tremmerne. Trolldanden gik nynnende rundt og plukkede bøger ned fra sine hylder, og i kisten begyndte den mørke læderhud nu at sitre en smule. Alins hjerte hamrede i halsen på hende. Hun havde prøvet mange voldsomme ting i sit liv. Hun havde set flere slag, hvor voksne mennesker sprættede hinanden op og skar arme og ben af hinanden med sværd og økser. Hun havde en gang set en mand, hun kendte, dø, fordi hans ven i en brandert troede, han var en fjendtlig spion, og slog kraniet ind på ham med en stridskølle. Og hun havde plejet sin egen mors sår, når det var hende, der kom i vejen for en pil eller stridskølle. Og alle de ting var selvfølgelig forfærdelige og voldsomme, men de var også så dejlig virkelige. Blod, død og knogler var virkelighed. Det var en dæmonhud i en kiste ikke. Den var rædselsvækkende og unaturlig, og Alin anede ikke, hvad hun skulle stille op over for den slags.

En hånd med uhyggeligt lange fingre krøb nu op og greb fat i kistens kant. Den var sort og behåret, som hvis en edderkop havde haft hænder, og den var på størrelse med en voksen mands, men i stedet for negle havde den rigtige kløer.

Synet fik Alin til at miste den sidste rest af fornuft. Hun skreg og holdt sig for øjnene. Hun ville ikke se resten af væsnet, der var ved at finde sin form dernede i kisten, mens den langsomt fik mere og mere blod. Hun ville ikke ædes af en dæmon.

"SILVIUS. GØR DOG NOGET. VÅGN OP, SILVIUS. RED OS!" skreg hun og ruskede i tremmerne.

"Så ti dog stille, tøs," mumlede troldmanden irriteret. "Du skræmmer bare Varylos. Husk på, han er helt ny. Han er kun en dæmonbaby." Troldmanden klukkede. "Men han bliver meget større og mægtigere, når først han er kommet helt til sig selv og har spist nogle børn ... dig for eksempel."

Troldmanden gik hen til kassen og kiggede ned. "Nåhh, der ligger du. Du skal bare slappe af, lille ven. Du er slet ikke færdig med at vokse endnu. Og der er meget mere blod tilbage i kassen."

Nu så Alin tolv par røde, onde øjne åbne sig og lyse midt i al den sorte pels, der kiggede over kistens

kant. Så åbnede dæmonen gabet og afslørede række efter række efter række af syleskarpe tænder, og den skreg skingert og hult som en ulv, der fik kløerne trukket ud.

"Hvad pokker? Jeg tror, min lille dæmon er sulten." Albert Virke gned sig i hænderne og så over på Alin. "Nu skal du bare drikke resten af blodet, lille ven. Og hvis din mave stadig rumler, er det så heldigt, at jeg har din første madpakke siddende i buret herovre. Så kan det være, hun endelig holder op med at skrige."

Hans ord fik kun Alin til at skrige endnu højere. "SÅ VÅGN DOG OP, SILVIUS! HAN SLÅR OS IHJEL!"

KAPITEL 17
TIL UNDSÆTNING

"Hørte du det?" Ene kom løbende bag om vognen, hvor Pilo stod og gemte sig i buskene, klar til at skyde, hvis Albert Virke forsøgte at flygte ud ad vinduet.

Han stirrede rådvildt på hende. Han havde også hørt Alin og noget andet skrike derinde.

"Vi må redde dem!" Ene vinkede ad ham, men han tøvede.

"Hvordan? Der er ingen af os, der har et ordentligt våben." Pludselig var hans bue ingenting værd. Hvad var en enkelt lille pil mod et mægtigt væsen fra dæmonernes dimension?

"Jeg har en kniv. Kom nu!"

Pilo rørte sig stadig ikke. "Jeg synes hellere, vi skal hente byvagten," sagde han. Hele deres plan om at

være helte og fange troldmanden virkede lige pludselig utrolig dum og farlig.

"Men det er der ikke tid til. Når først byvagten når frem, er Alin og Silvius måske allerede døde. Kom nu, Pilo!"

"Men ..."

Ene ruskede i ham. "Jeg er da også bange. Men vi må redde vores venner. Vi er nødt til at forsøge!"

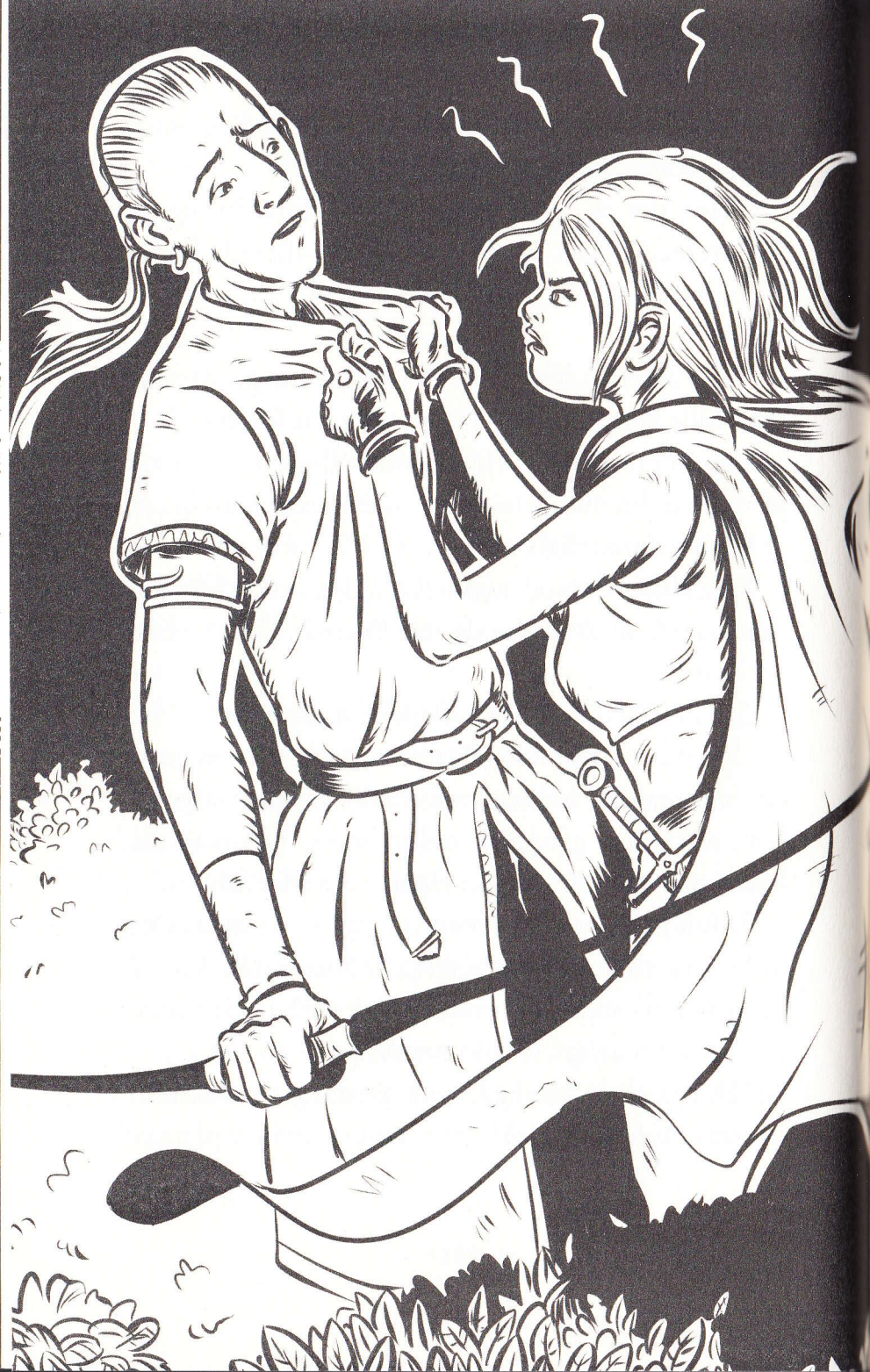
Pilo løb modvilligt efter hende tilbage til forsiden af vognen. Imens hørte de endnu en gang Alin skringe, at Silvius skulle vågne.

"Jeg åbner døren," sagde Ene. "Du holder dig lidt på afstand, og så skyder du troldmanden, så snart du ser ham!"

"Ja ... det kan jeg selvfølgelig godt prøve." Pilo var lettet over ikke at skulle storme ind i vognen, men han vidste også, at det nærmest ville være umuligt for ham at ramme gennem en døråbning. Og hvad nu, hvis han i stedet kom til at skyde Alin eller Silvius?

"Men jeg tror, dæmonen er vågnet derinde. Det lød ikke som et menneskeskrig." Hans ord fik Ene til at stoppe på stedet. Så rystede hun på hovedet, men nu var det tydeligt, at hun var bange.

"Det kan han ikke have nået. Den lå jo bare i kisten og var helt tom."

Pilo undgik at sige, at ingen af dem vidste, hvor lang tid det tager at fylde blod i en dæmon. I stedet nikkede han bare. "Nej, det er selvfølgelig rigtigt," sagde han, og så stillede han sig klar foran døren, mens Ene gjorde tegn.

"Jeg åbner den på tre. Så løber jeg ind og overrasker troldmanden, og så skyder du ham, mens han er forvirret," hviskede hun gennem mørket.

"Men ..." Mon hun faktisk troede, at han kunne? At han var en mesterskytte, der kunne ramme idioten lige i hovedet på syv meters afstand, mens hun selv var oppe at slås med ham? Han var jo for pokker ikke Avanera.

"En, to, tre," lød det, og så tog Ene i døren. Pilo stod med alle sanser og buestrengen spændt til det yderste. "Skynd dig," hviskede han. Det var vanvittig hårdt at stå og vente med en spændt bue. Hans arme var allerede begyndt at syre til af udmattelse.

"Jeg skal nok!" Ene tog i døren og farede ind i vognen i samme bevægelse ... og faldt, så lang hun var.

"Åh nej. Snubletråden," hviskede Pilo for sig selv. Han så et lysglimt inde i vognen og hørte et zap som fra et lille lyn. Det var uden tvivl troldmanden, der gjorde et eller andet slemt ved hans veninde.

"Nu er jeg helt alene. Og jeg har kun min bue." Noget i Pilo havde voldsomt lyst til bare at stikke af. Det var noget, han var rigtig god til. Han kunne jo bare løbe så langt ind i skoven, at ikke engang Avanera gad lede efter ham. Så kunne han bo der helt alene resten af sit liv og leve af små dyr, som han skød med sin bue ... og have den forfærdeligste dårlige samvittighed.

"Jeg er nødt til at redde dem," hviskede han.

Døren stod stadig åben ind til vognen, og der var lys derinde.

Pilo listede tættere på. Han kunne se troldmanden stå bøjet over noget. Det var sikkert Ene. Det var heldigt, for så var han i det mindste ikke på vagt, men Pilo vidste godt, han kun havde en eneste chance til at skyde, og at han skulle ramme rent. Hvis hans pil kun snittede troldmanden eller ramte helt ved siden af, ville han være opdaget, og så var det kun et spørgsmål om få øjeblikke, før troldmanden skød en formular efter *ham*.

Han havde lyst til at lukke øjnene og bare skyde tilfældigt. Men han tvang dem op og forsøgte at få styr på sit hjerte, der bankede vildt af angst i brystet på ham.

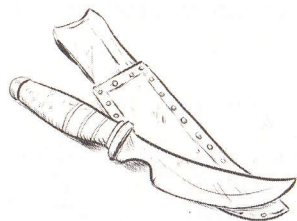
"Nu opdager han mig. Jeg skyder forkert, og så

opdager han mig. Om to minutter er jeg enten død eller forvandlet til en grøn frø," tænkte Pilo.

Så løftede han endnu en gang sin bue. Denne gang sendte han pilen gennem luften.

DE ALLERSIDSTE KRÆFTER

"SÅ VÅGN DOG OP, SILVIUS! HAN SLÅR OS IHJEL!"

Silvius hørte ordene, som om de kom meget, meget langt væk fra. Han var bare så træt. Han ville allerhelst sove, sove, sove.

"Men det er Alin, der råber," tænkte han. "Det er vigtigt, jeg vågner, for hun er i fare. Jeg må ... sove bagefter."

Han kæmpede sig tilbage til virkeligheden med sine sidste kræfter. Det var som at svømme opad gennem mange hundrede meter vand med tøj på, mens strømmen hele tiden trak ham ned.

"Jeg *må* hjælpe hende. Jeg *skal* hjælpe hende. Så kan jeg dø bagefter," tænkte han.

Men hans øjenlåg var tunge. Uendeligt tunge. Det

føltes, som om der stod ti kæmpestore heste på dem begge to. Kun meget, meget langsomt fik han åbnet en lille sprække.

Han lå stadig i Albert Virkes vogn, og han var stadig forbundet til dæmonen med en slange, som han kunne mærke sin magiske essens blive trukket igennem.

Dæmonen sad på gulvet nu. Den havde trukket den anden slange med blod ud af sin arm og havde i stedet stukket hele hovedet ned i kisten, hvor den slubrede resten af blodet i sig med grådige slurp. Albert Virke stod ved siden af og smilede og forsøgte at klappe dæmonen på hovedet. En dyb gurglen fra bæstet advarede ham mod at gøre det igen. Dette var ikke noget kæledyr. Det var et dødsensfarligt monster, der kun tænkte på vold og andres død.

"Vi er SÅ færdige!" tænkte Silvius. "Vi troede, vi var verdens største helte, men vi var bare dumme børn, der troede, vi var seje."

Han hørte dørens håndtag blive trykket ned, men havde ikke kræfter til at kigge derhen. Han så dog Albert Virke reagere. Trolldmanden vendte sig og gjorde klar til at kaste en formular. Nu gik døren op, og nogen brasede ind for derefter straks at falde og lande med en jamren på gulvet. Silvius så på Alin,

der holdt fast i tremmerne på sit bur og havde store, skrækslagne øjne.

"Nej, Ene, nej," hviskede hun. Kort efter fik en mumlen fra troldmanden efterfulgt af et lysglimt Enes jamren til at stoppe. Så hev troldmanden et reb op fra en skuffe og gik hen til hende.

"Hun er i det mindste ikke død endnu," tænkte Silvius. "Hvis hun var død, ville Albert Virke ikke binde hende."

Han fik øjenkontakt med Alin. Hun var bange, og tårer løb ned over kinderne på hende. Det gik for alvor op for ham, at hvis ikke *han* gjorde noget, ville de lige om lidt alle sammen ende som dæmonens første frokost. Hvis bare han ikke var så træt.

Så fik han øje på låsen i Alins bur. Nøglen manglede, men i dét øjeblik vidste han, hvad han skulle gøre. Det var ikke sikkert, han havde kræfter nok, men han kunne i det mindste prøve.

Han løftede hånden med gummislangen op fra sengen. Bevægelsen fik dæmonen til at holde op med at slubre ovre ved karret, men Silvius stoppede ikke af den grund, for han fik næppe flere chancer.

"Voartlafioch," hviskede han, mens han pegede på døren til Alins bur. Han syntes, der gik en evighed, mens han kæmpede for at holde sig vågen. Så hørte

han et klik derhennefra og så døren åbne sig en lille smule helt af sig selv. Det var lykkedes. Silvius smilede. I det samme trak dæmonen så hårdt i slangen, at han trimlede ned fra sengen som en sæk kartofler og ramte gulvet hårdt.

Henne i buret var også Alin klar over, at dette var sidste chance. Desværre havde Albert Virke set, hvad Silvius havde gjort.

"Din lille, uduelige pige. Kom du bare an," hvislede han og rejste sig fra Ene, som han var i færd med at binde.

Troldmanden begyndte at mumle igen. Alin så til, mens han gned fingrene på den ene hånd, til de begyndte at lyse. Hun gjorde sit bedste for at se modig ud, men inde i hendes mund klaprede tænderne af angst. Hendes sværd lå på bunden af buret, og hun bukkede sig langsomt efter det, men slap ikke troldmanden af syne et sekund.

"Jeg rister dig som kastanjer på markedsdagen," snerrede han og løftede sin hånd. Hun ville ikke kunne nå at løbe hen og angribe ham, før han kastede sin formular. Og kunne hun overhovedet få kraft nok på sværdet i den lave vogn?

I det samme lød et 'tjuk', og troldmandens øjne

blev store. Han spredte fingrene, og hans formular forvandlede sig til gyldent støv, der dryssede fra hans åbne hånd ned på vognens bund.

"Rrrrrngrrrr," rallede Albert Virke, idet han faldt forover med ansigtet direkte ned i gulvet. Alin så nu, der sad en pil mellem hans skulderblade helt oppe ved nakken.

Nu lød der trin udefra. Hun rejste sig med sværdet og gjorde klar til at forsvare sig mod hvad som helst, men det var Pilo, der dukkede op i døren og stirrede rundt.

"Ramte jeg ham?" Han var helt forpustet af at holde vejret, mens han sigtede. Så fik han øje på sin pil og gispede.

"Jeg ramte!"

Han knælede ved siden af Albert Virke og trak sin jagtkniv fra bæltet. Så sank han en klump. Han havde aldrig dræbt et menneske før, men han vidste fra jagt i skoven, at man skulle være helt sikker på, at dyret var dødt og ikke led. Han så spørgende hen på Alin. Hun nikkede. Hun havde ikke været soldaterdatter for ingenting. Hun vidste, hvad man stillede op med dødsfjender. Især så farlige fjender som denne. Pilo bed tænderne sammen og lod kniven synke ind i trolldemandens hals.

Alin havde lyst til at fare frem og give Pilo verdens største knus, men det var der ikke tid til.

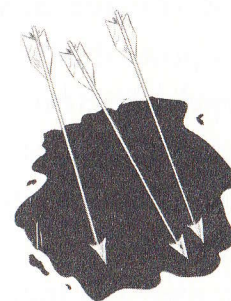
"Hvad med de andre?" Pilo kiggede fra Ene til Silvius på gulvet. "Lever de?" Så kiggede han videre over til den åbne kiste og gispede. "Og hvad gør vi ved DEN?"

Dæmonen sad nu og stirrede på dem med sine mange røde øjne. Så åbnede den gabet og udstødte et skrig, der mest af alt mindede om den lyd, der ville komme fra et barn, der blev flået fra hinanden, mens det stadig var i live.

KAPITEL 19

KAMPEN MOD DÆMONEN

Silvius lå i en døs på gulvet og kunne overhovedet ikke bevæge sig. Han havde brugt sine allersidste kræfter på at lukke Alin ud af buret, og nu var alt – hans arme, ben – og næsten også hans tanker – lammede. Også hans syn var sløret. Slangen i armen var fortsat forbundet til dæmonen, og al hans magiske livskraft flød stadig langsomt, men sikkert over i det afskyelige bæst. Han så Alin stå rådvild med sværdet ned langs siden og stirre på skiftevis ham og deres overnaturlige modstander.

"Jeg dækker dig, Alin." Det var Pilos stemme. Den kom henne fra døren.

Alin trådte forsigtigt ud af buret og hen over Albert Virkes lig. Hun holdt hele tiden øje med dæmonen, der hvæsedes for hvert lille skridt, hun kom nærmere.

Så hævede hun sværdet. Et kort øjeblik troede Silvius, det var ham, hun ville slå ihjel af medlidenhed, fordi han var så svækket, men så fornemmede han et lille bitte frisk pust i sit indre. Det startede ved albuen og hvirvlede derefter rundt i kroppen. Hun havde ikke forsøgt at ramme ham. Hun havde skåret slangen, der forbandt ham til dæmonen, over.

Silvius følte, hvordan hele hans krop kæmpede for at trække endnu mere luft ind. Han skulle måske alligevel ikke dø. Han ville så gerne leve. Det var den sidste tanke, han havde, før hans krop gik i krampe, dæmonen udstødte endnu et skingert skrig, og alt endnu en gang blev sort.

Imens kom Ene til sig selv henne ved døren, da Albert Virkes lammelsesformular var drevet over. Det første, hun så, var Silvius, der var sunket sammen som en klud på gulvet. Hun burde uden tvivl søge dækning bag Pilo og Alin, men i det øjeblik tænkte hun slet ikke. Hun var bare nødt til at hjælpe sin besvimedede ven. Hun var nødt til at få ham væk fra dæmonen, der i samme øjeblik begyndte at skriges vedvarende, så det gjorde ondt i ørerne, alle nerver, ja, hele kroppen. Lyden var alt for stor og skinger til den lille vogn, og Alin, der stod tættest på uhyret, tabte sit sværd og

begyndte selv at skriges i panik, mens hun holdt sig for ørerne.

Ene kastede sig hen mod Silvius, men i det samme satte også dæmonen sig i bevægelse.

"Skyd den, Pilo," skreg Ene og fornemmede en pil springe fra Pilos bue og svirpe tæt forbi hendes ene øre, men den ramte ikke deres overnaturlige modstander.

"Igen!"

"Kom tilbage, Ene," råbte han bag hende. "Jeg kan ikke sære den. Mine pile går lige igennem!"

Hun fik fat i Silvius' ene ben og trak i ham for at få ham væk, men i det samme åbnede dæmonen sin mund på vid gab. Hun stirrede rædselsslagen på den og begyndte at ryste over hele kroppen. Det var, som om den ikke bare åbnede munden normalt. Den blev ved og ved og ved med at åbne den mund. Det virkede, som om den lige om lidt ville være i stand til at sluge dem alle sammen, ja, hele vognen, hvis der ikke var nogen, der stoppede den.

Dæmonen krøb hen mod Ene og Silvius, mens dens mund fortsat blev større og større.

"Så gør dog noget!" råbte Ene.

"Men jeg aner ikke hvad!" svarede Pilo.

Alin var i det mindste holdt op med at skriges, men

hun stod som forstenet. Ude af stand til at gøre noget som helst.

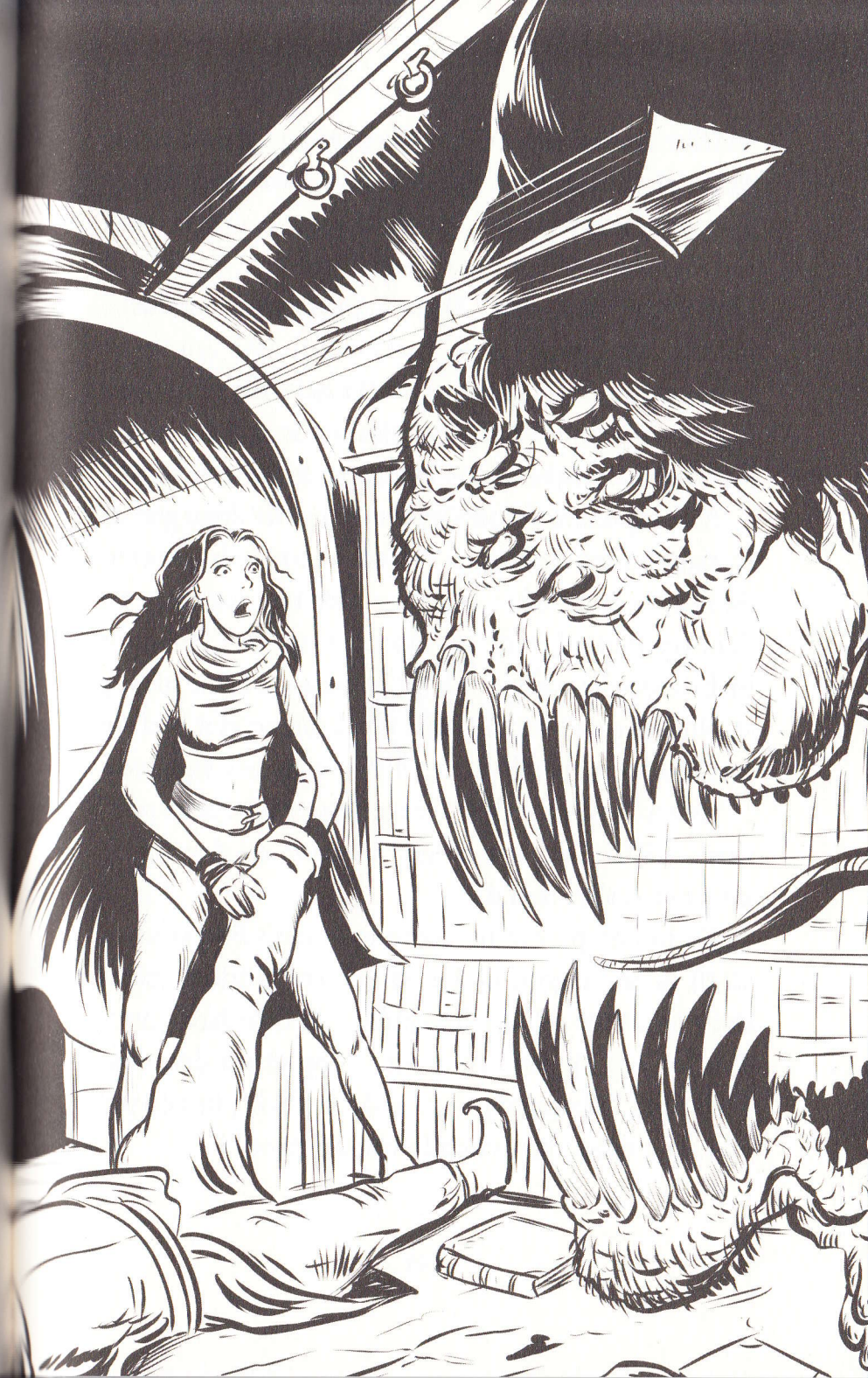
Til sidst mistede Ene den sidste rest af selvkontrol. Dæmonen var helt henne ved hende nu. Dens ånde lugtede af død og råddenskab, og da den rakte ud efter hende, slap hun både Silvius og al fornuft. Hun bakkede og flygtede tumlende ud af vognen, ville bare væk så hurtigt som overhovedet muligt fra dem allesammen. Det var kun få minutter siden, hun havde forsøgt at åbne døren ind til vognen, og alt var gået så galt, som det overhovedet kunne. Nu ville hun væk.

"Ene!" Nogen kom løbende i mørket. Den fremmede greb hende i skuldrene og forsøgte at holde hende fast, men hun sparkede og bed og vred sig for at komme fri.

"ENE! Hold så op. Hvad sker der derinde?" Først da gik det op for hende, at den fremmede kendte hendes navn.

"Hvad sker der inde i vognen? Du skal fortælle mig det, så jeg kan hjælpe!"

Hun rystede stadig, men fik så meget styr på sig selv, at hun kunne se, det var Avanera, der stod og ruskede hende. Han havde sin store jagtbue med. Men hvad hjalp det?

"En ... en ... Det er ... Dæmon ..." gispede hun. Mere nåede hun ikke, så havde elveren sluppet hende og spurtede videre direkte hen til vognen.

"Men du kan ikke gøre noget ved den ... Den er usårlig," hviskede hun. "Den slår os alle sammen ihjel."

Inde i vognen var dæmonen nået helt hen til Silvius. Den savlede og smaskede og gabte over hans hoved – klar til at smække kæberne i med knusende kraft.

Alin var kommet til sig selv og havde atter grebet sit sværd, men dæmonen virkede mest af alt irriteret, da hun slog ud efter den. Sværdet bed slet ikke på den, og Pilo affyrede pil efter pil, selvom det intet hjalp, men det var det eneste, han kunne finde på. Og så pludselig var der alligevel en af pilene, der bed sig fast. Dæmonen trak gabet til sig og vendte sig vredt.

"Men hvad sker der? Det er jo slet ikke min pil?" tænkte Pilo. Den var meget længere, og den havde styrefjer støbt i metal.

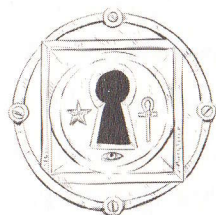
Endnu en pil ramte dæmonen, mens Pilo stod og så til uden at gøre noget. Monsteret åbnede gabet om den tredje pil, og det skulle den ikke have gjort. Der lød et højt puf i rummet ... og så var den væk. Helt væk. Tilbage på gulvet lå de tre røde pile i en pøl af alt det blod, dæmonen havde drukket.

Pilo vendte sig mod døren for at se, hvem der havde skudt. "Avanera!" udbrød han. Han havde slet ikke hørt, at elveren var kommet ind. "Du reddede vores liv!"

Avanera nikkede alvorligt. "Det er der vist ingen tvivl om. Det var heldigt, der kun var tale om en meget lille dæmon. Og nu er det på tide at tage hjem," sagde han og så alvorligt fra den ene til den anden. "Vi kører med det samme. Jeg har rigtig mange ting at tale med Erina om efter dette lille eventyr."

KAPITEL 20
TILBAGE PÅ ULYKKESHOLM

Silvius så rundt på sine venner, der sad om morgenbordet. Det var dagen derpå, og de ventede på, at Erina om lidt kom ind og gav dem dommen over deres fremtid. De var en slukøret flok, for alle fire var sikre på, at deres eventyr var slut for altid. De havde fejlet som gruppe, og hvis ikke Avanera var dukket op i sidste sekund, havde de alle været døde. Elveren havde skældt dem ud i vognen hjem.

"I udsatte både jer selv, hinanden og resten af verden for unødigt fare," havde han sagt. "Ordren lød på, at I skulle undersøge og derefter komme tilbage og fortælle, hvad I havde fundet ud af. Men I skulle absolut handle. Gøre noget. Enhver med bare en lille smule forstand kunne da sige sig selv, at fire børn ikke skulle tage kampen op med en dæmon på egen hånd! Tænk, hvis den

var sluppet løs. Tænk på alle de uskyldige mennesker, den ville have dræbt i Kronholm, før myndighederne kunne nå at bryde ind. På grund af jeres ... dumhed!" Og de havde alle fire siddet helt stille og kigget væk med blanke øjne. Alt var tabt.

Selvom de alle havde fejlet, var Silvius alligevel misundelig på hver eneste af de andre tre, som de sad der og stak til maden.

Alin kunne slås og forsvare sig. Måske ikke mod vilde dæmoner, men mod alt muligt andet. Hun havde den fordel, at hun var både ung og så lille. Hun kunne blive en fremragende livvagt for en fornem dame, der havde brug for beskyttelse, men som ikke havde lyst til at gå på gaden ved siden af en granvoksen livvagt i brynje. Pilo kunne uden tvivl komme langt med sine evner med en bue. Han var langt bedre til at skyde med den, end han selv troede. Avanera ville måske ovenikøbet tage ham til sig og lære ham endnu mere, for det var tydeligt, at Erinas mand holdt overordentligt meget af den ranglede dreng med ørnenæsen. Og Ene. Silvius kiggede på hende. Hun havde ikke friseret sig, siden de kom hjem, og hun så ud til at have sovet i sit tøj. Alt på hende var krøllet, og hendes lange pandehår hang ned, så man kun kunne se det nederste af hendes ansigt. Ene ville formentlig bare glide tilbage

til de skygger, hun var kommet fra, når Erina om lidt slog alle deres drømme ihjel, men han havde set nok til hendes evner til at vide, at hun nok skulle klare sig rigtig fint dér.

Men hvad så med ham selv? Silvius mærkede en uro i maven, der voksede ved tanken. Hans forældre troede, han var død, og nu var det hans lillebror, der skulle arve godset, og i modsætning til Ene, Pilo og Alin *kunne* han ingenting. Han kunne hverken slås, fange sin egen mad eller snige sig rundt i skyggerne. Det eneste, han havde lært, var at åbne en dør med magi, men han havde ikke noget magi tilbage. Det var alt sammen spist af dæmomen, og han var totalt ubrugelig.

Avanera kom ind, nikkede kort godmorgen og gik så med faste skridt på hårde hæle gennem spisestuen og lukkede dobbeltdørene til biblioteket bag sig. Erina var allerede derinde, og kort efter hørte de højrøstede stemmer gennem døren.

"De skændes," hviskede Alin, selvom det var tydeligt for alle, der havde ører at høre med. De kunne ligefrem høre de to voksne råbe, men desværre var døren for tyk til, at de kunne høre, *hvad* der blev sagt. "Tror I, de skændes om os?"

Silvius fangede Enes blik, i samme øjeblik hun endelig strøg pandehåret væk og så spørgende på

ham. Han nikkede. Han vidste præcis, hvad de øjne spurgte om.

Ene skubbede lydløst stolen tilbage og rejste sig. De andre så med tilbageholdt åndedræt til, mens hun, adræt som en linedanser, hoppede hen til døren og behændigt undgik de af gulvbrædderne, hun for længst havde lært knirkede. Hun stillede sig helt hen og lagde øret til nøglehullet.

"Avanera er virkelig vred," hviskede hun. "Han kalder Erina uforsvarlig. Han siger, at hele hendes plan med vores gruppe er en fiks idé, hun har fået, fordi hun keder sig og ikke selv kan gå på eventyr længere, fordi hun mangler sin hånd. Han siger, hun var ved at slå os ihjel, og at det kun var, fordi han mod hendes vilje var fulgt efter os og overvågede os, at vi klarede den."

De nikkede alle tre. Det havde han i den grad ret i.

"Men Erina er faktisk endnu mere vred," fortsatte Ene nu. "Hun siger, at hun har styr på det hele, og at Avanera bare skal blande sig udenom og skride ud i skoven!"

"Hvad siger han så til det? Han finder sig ikke i hvad som helst." Pilo havde rejst sig halvt fra stolen i spænding.

"Han siger, at han ikke har tænkt sig at redde

hendes nye legetøj, næste gang det kommer i problemer ... Ja, og det er så os, der er 'legetøjet'. Og nu er der nogen, der skubber en stol tilbage."

Ene fløj tilbage på sin plads, og de sad alle sammen og lod, som om de havde været optagede af at spise, da døren sekunder efter gik op, og Erina brasede ind.

"Hm ... " Hun lød overhovedet ikke, som om hun lige havde haft et glødende skænderi med sin mand. "Vi skal jo tale lidt om jeres første opgave. Og hvordan I har løst den." Hun satte sig på en ledig stol mellem Ene og Alin. Hendes blå øjne spiddede dem alle en efter en.

"Jeg tror, vi alle er enige om, at den ikke kunne være klaret meget bedre, ikke sandt?"

Silvius stirrede på hende. Havde han hørt rigtigt?

"I kom ud for hård modstand. I kom ud for overraskelser, I tog en fælles beslutning, og Avanera fortæller mig, at I stod sammen, da det gjaldt."

Ene så ned. Erina bemærkede det med det samme. "Det gælder også for dig, Ene. Alle kan nå en grænse, hvor de oplever mere, end de kan tåle. Så tager frygten over og tvinger en til at stikke af. Og selvom du har set meget i dit korte liv, har du næppe mødt en dæmon før. Har jeg ret?"

Hun nikkede. Stadig flov og skrutrygget over at

have ladt de andre i stikken. Hun gemte sig igen bag pandehåret.

"Men ... vi havde jo slet ikke klaret os, hvis ikke Avanera var kommet. Så var vi døde alle sammen," sagde Pilo. Han lød lige så undrende, som Silvius følte sig.

"Men det gjorde I jo ikke, vel? I døde ikke. I sidder lige her." Hun trak på skuldrene. "Og selvom I ikke ordnede dæmonen, nedlagde i en forfærdelig farlig troldmand. Men ting *sker* i den virkelige verden, og det skal I lære at leve med. De mennesker, man møder, er ikke altid dem, man troede, de var. Planer ændrer sig. Man møder fjender eller får hjælp fra venner, hvor man mindst regnede med det. Det er en del af ... *spillet*." Hun smagte på ordet og smilede for sig selv, som om hun huskede mange år tilbage. "Det vil I blive bedre til at forstå, når I har været ude flere gange. Man skal ride på tilfældets bølge, hvis man skal klare sig. Sådan er det altid."

"Men betyder det ... at vi får en chance mere?" Silvius turde næsten ikke spørge.

"Selvfølgelig gør I det. Jeg er stolt af jer. Og det er først nu, det sjove skal til at begynde," sagde Erina. "Men der kommer til at ske forandringer, når I er herhjemme på slottet!" For første gang så de noget, der

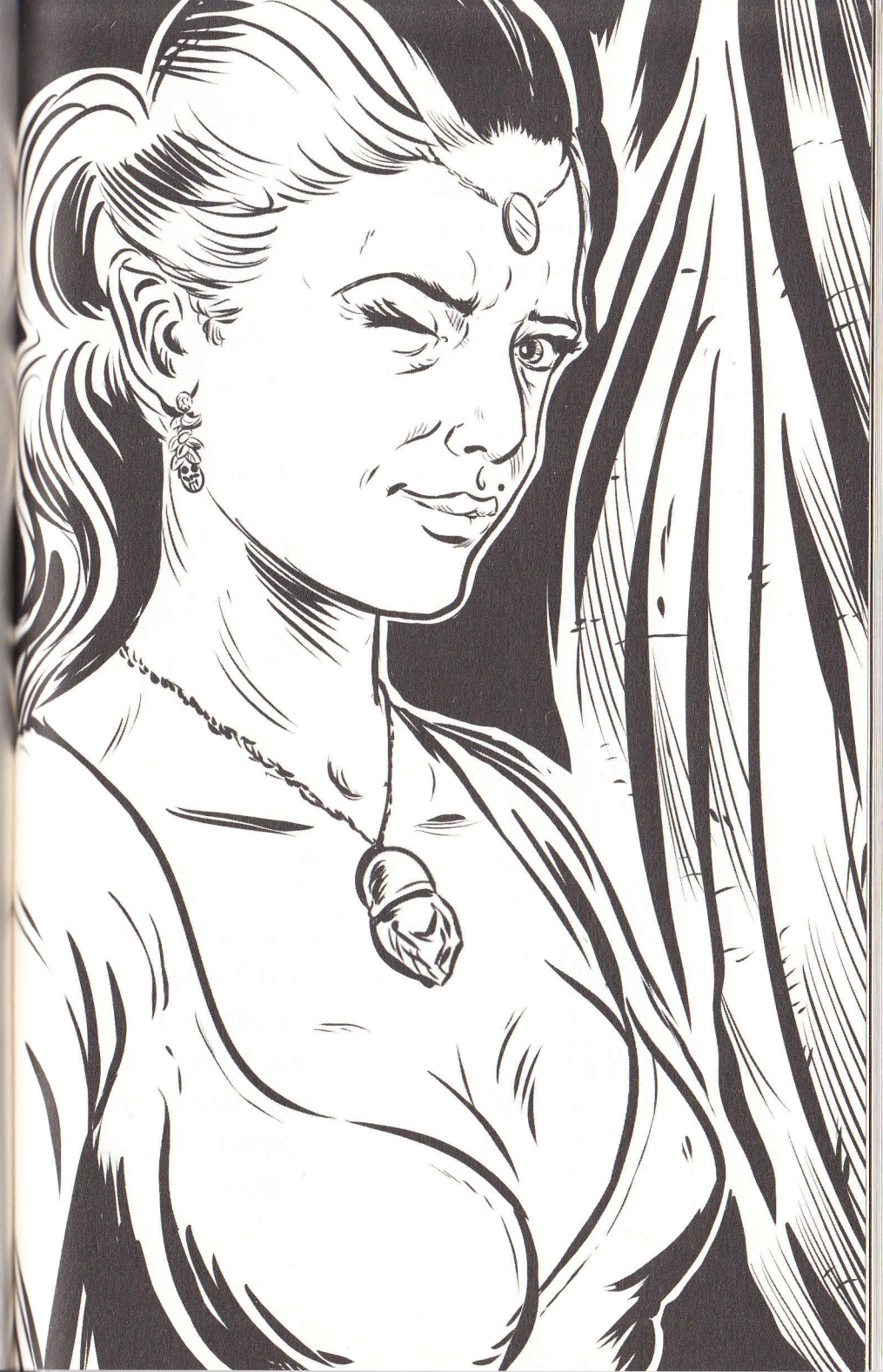
lignede en utilfreds rynke mellem hendes bryn. Silvius holdt vejret.

"Det er slut med umodne børnelege med heste i køkkenet. Og I skal selv vaske op efter morgenmaden, for det er endnu ikke lykkedes mig at finde en ny kokkepige efter jeres 'sjove' nummer. Vi fortsætter med jeres træning efter frokost, men I kan holde formiddagen fri." Hun rejste sig og gik med et sving med den store, højblå kappe og havde allerede døren på håndtaget til biblioteket, da hun tilsyneladende kom i tanker om en sidste ting og vendte sig mod dem igen.

"Nå ja. Så er der jo lige dig, Silvius. Du har jo ikke noget magi tilbage. Dæmonen drak det hele, ikke sandt?"

"Jo," mumlede Silvius. Hans mund var tør. Nu kom det. Nu ville hun fortælle, at han enten skulle rejse tilbage til sin far eller måske kunne få arbejde ude i stalden. Eller blive tjener for de andre ...

"Det skal du ikke være så ked af," sagde hun. "Jeg har sikkert noget på flaske et sted fra en eller anden magiker, jeg har tilintetgjort." Hun blinkede til ham. "Men jeg kan ikke love, du ikke bliver ... en lille smule mærkelig af at overtage essens fra et andet menneske. Man ved jo aldrig med de magikere."

ALIN

Opvokset med sin soldatormor ved fronten. Alin kan svinge et sværd som få, men hun er også gruppens yngste medlem.

PILO

Har klaret sig alene i skoven, efter han stak af hjemmefra. Her blev han fundet af Avenara, der siden har lært ham en masse om fælder, sporfinding og bueskydning.

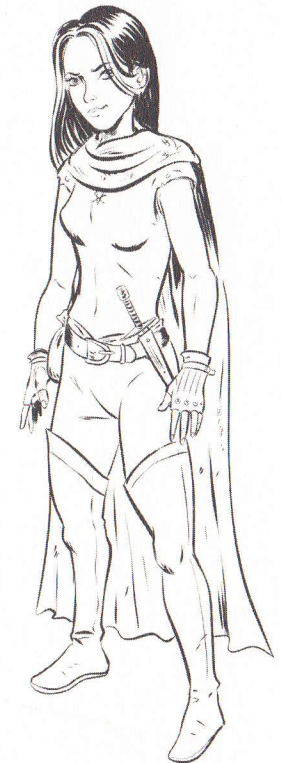
SILVIUS

Oprindelig var han grevesønnen Viktor, men nu er han Erinas troldmandslærling med et nyt navn. Hans forældre tror, han er død i en eksplosionsulykke.

ENE

Dygtig til alle den slags skumle ting, der foregår i skyggerne. Ene kan liste, stjæle, klatre og dirke låse op – og laver tit fis med sine venner.

ERINA

Troldkvinden, der har samlet de fire børn for at lære dem at være helte og sende dem på eventyr. Erina har selv været med i en lignende gruppe, da hun var yngre.

AVANERA

Erinas mand og Pilos læremester. Han var en del af Erinas gruppe, da de var yngre og reddede verden gang på gang.

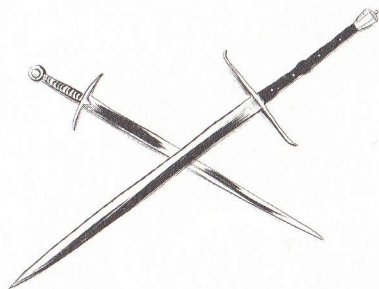
Læs videre i

A.S.P.E. - KRIGERSKÆBNE

Glæd dig til næste bog om heltegruppen A.S.P.E., hvor Alin vil have fingre i et magisk kampsværd. Desværre ligger det gemt på en forbandet kirkegård. Og hvis man fjerner det, slipper man en gigantisk lig-æder løs ...

KAPITEL 1 TRÆNING

"Godt fodarbejde, Alin! Ja, lidt mere til højre, og nu ... hurtigt frem og stik efter mig! Sådan, ja!"

Manden, der råbte, hed Hermann Honager. Han var to meter høj og bred som en arbejdshest. Han havde sikkert været lækker som ung, men nu var der begyndt at komme grå stænk i det lange, mørke hår, og han havde også fået en smule mave. Han haltede på sit ene ben, men det gjorde ham næsten kun endnu sejere, for Alin vidste, det var en skade, han havde fået efter en kamp med en dæmon. Hermann var brølstærk, og han kunne både kæmpe med skjold og stav, med økse og med sit store tohåndssværd, som han kaldte for *Karatzi*. Han var hentet til Ulykkesholm for at lære Alin at blive endnu bedre til at slås, og han trænede hende hårdt og kompetent.

"Forsøg at ramme mig i siden, når jeg gør et udfald!" råbte han.

Hun gjorde, som han sagde, men han var for hurtig og parerede med sit skjold.

"Forfra!"

Hun prøvede igen. Og igen.

Hermann havde været hos dem i tre uger nu. Det var sommer og stegende hedt, og Alin var nødt til at kæmpe i brynje, for det var en del af øvelsen. Hun skulle lære at bevæge sig hurtigt og effektivt, selvom hun var hæmmet af vægten.

De trænede i det rum, der engang havde været slottets balsal. De store fløjddøre var slået op ud mod den vilde have for at få gennemtræk. Alligevel var der så varmt, at ingen i huset kunne holde ud at lave noget, og Alins venner stod langs væggen og så på hende i stedet for at passe deres egen træning.

"Vi prøver lige den finte, jeg viste dig i går. Den, der kaldes 'Ulveskredet'."

Hermann var utrættelig. Han var en af Erinas gamle venner og den dygtigste kæmper, Alin nogensinde havde mødt. Hun ville så gerne imponere ham, men jo længere hun trænede, og jo mere træt hun blev, des dårligere blev hun til at ramme. Inde i sit hoved følte hun sig som en dundrende fiasko.

Hermann læste hendes tilstand med det samme. "Det er kun godt, du er udmattet. Sådan vil du også føle det i en kamp. Det er vigtigt, at du overvinder dig selv lige nu. Forestil dig, at du står med ryggen mod en stenmur, og fem zombier eller en lig-æder er på vej imod dig. Så nytter det ikke, at du er træt. Det kan koste dig dit liv. Og dine venners!" Han pegede over mod Silvius, Pilo og Ene.

"Det er DIG, der er gruppens kriger, Alin. Du skal beskytte de andre."

Alin sukkede, nikkede, trak vejret dybt og gjorde endnu et forsøg på at banke sin træner.

"Hvad ER en lig-æder?" spurgte Pilo de andre henne ved væggen.

"Det er et menneske, der har gjort noget så forfærdeligt i livet, at det er blevet forbandet ved sin død," sagde Silvius. Han havde ikke kæmpet sig gennem allesiderne i murstensbogen *Forfærdelige afarter af livsfor nægtende gestalter for ingenting*. "Også begynder det at spise andre døde mennesker."

"Ligesom en zombie? ... Findes zombier overhovedet?" spurgte Pilo og lænede hovedet mod bagvæggen. Han havde det så varmt, at han følte, han kunne vride sit lange hår og efterlade en stor, klam svedsø på gulvet.

"Selvfølgelig findes der zombier," sagde Silvius. Han blev ofte overrasket over, hvor lidt Pilo egentlig vidste om verden, i betragtning af at Pilo var den ældste. "Men lig-ædere er værre. De bliver stærkere, jo flere lig de spiser, og til sidst bliver de så store, at man kalder dem 'ghouls'." Han smagte på ordet. Det lød både klamt og uhyggeligt. "Så er de blevet en slags dæmoner."

Ene blandede sig fra den anden side af Pilo. "En lig-æder har intet med dæmoner at gøre. Lig-ædere er dumme. Det er dæmoner ikke."

"Wow. Det lyder, som om du har mødt en? Fortæl!" Silvius vidste godt, at Ene havde en ret skummel fortid, men den her historie havde han stadig til gode.

"Jeg har aldrig mødt en lig-æder. Kun et levende skelet. Jeg boede et stykke tid på en kirkegård. Men jeg vil helst ikke tale om det," sagde hun og stirrede i stedet stift på kampen.

"Alin! Du er virkelig en fremragende kæmper. Jeg er så STOLT af dig!" Hermann havde lagt Karatzi væk og fandt nu en økse frem i stedet. "Vi tager lige en halv time mere!" Han var utrættelig. Alin sad på hug i en pøl af sved. Hun gispede efter vejret.

"Jeg har brug for en pause," hviskede hun.

"Nej, det ville være dumt. Nu er du jo endelig varmet op!" sagde den store mand.

Hun følte ikke, hun havde flere kræfter tilbage. "Nej. Og jeg er dum og dårlig," hviskede hun ned i gulvet.

"Hvad SIGER du?" brølede Hermann, men Alin gentog ikke. Hun kiggede bare tomt på sine fødder.

"Du er en af de bedste elever, jeg har trænet, siden jeg trak mig tilbage fra livet som eventyrer. Og jeg har trænet mange. Virkelig mange. Der var selvfølgelig nogle af dem, der var større og stærkere end dig, men din teknik er fremragende, Alin. DU er fremragende."

"Men hvorfor taber jeg så hele tiden? Du har givet mig tæsk fem timer i træk hver dag, siden du kom!" Hun havde svært ved at holde tårerne tilbage.

Hermann så meget forvirret ud nu. Så kløede han sig i skægget. "Men du skulle jo lære noget ..." mumlede han.

"Men jeg har jo ikke lært noget. Jeg har bare fået flere og flere blå mærker. Du skulle se mig uden rustning!"

"Ja, det kunne du sikkert godt tænke dig, hva' Alin!" Det var Ene, der råbte hende fra væggen. Hun kunne ikke lade være.

"Så det, du siger, er, at du trænger til at vinde ... men ... det ville jo være snyd. For selvfølgelig kan JEG

vinde over dig ...” Hermann blev ved med at klø sig forvirret i skægget. ”Men så må vi jo finde en anden modstander til dig, hvor det ikke er snyd.” Han pegede over på drengene, der stadig sad og grinede af Enes flabede kommentar.

”Pilo. Kom her.”

Pilo fór sammen. ”Hvad skal jeg?”

”Du skal slås med Alin. Hun trænger til at få lidt selvtillid.”

”Jamen ... jeg ... Det kan jeg ikke. Jeg ved ikke, hvordan man gør. Jeg er bueskytte. Jeg HAR slet ikke noget sværd!” Pilo så pludselig meget bekymret ud, og Ene begyndte at sprutte af grin ved siden af ham.

”Det er ikke noget problem. Du låner bare et af mig,” sagde Hermann. ”Og I andre kan godt stoppe jeres fniseri, for I kommer til bagefter. Eller du TØR måske ikke, Pilo?”

”Selvfølgelig gør jeg det!” Men da Pilo rejste sig, rystede hans ben en lille smule. Selvom han var fire år ældre end Alin, havde han slet ikke lyst til at kæmpe imod hende.

”Det er heldigt, hun allerede er udmattet. Ellers ville du ikke have en chance,” sagde Silvius lavt, da Pilo gik ind mod kampområdet.

Alin tørrede hurtigt øjnene og gjorde sig klar.

KAPITEL 2

AT TÆSKE SINE VENNER

Pilo følte det, som om han stod over for en lille, meget vred og meget farlig kat. Alin stod let foroverbøjet og knugede sværdet med begge hænder. Hun trak stadig vejret tungt, og Pilo anede ikke, hvad han skulle gøre. Han tog prøvende et skridt fremad og hævede sit lånte sværd. Det føltes fremmed og tungt i hans hænder. I det samme fór Alin fremad, bukkede sig under hans kluntede arme, så hun kom bag ham, og øjeblikket efter følte han det, som om hele hans krop rungede. Hun havde fejlet benene væk under ham, og han ramte gulvet med nakken først. Det sortnede for øjnene et kort øjeblik, og da han åbnede dem igen, stod Alin over ham med spidsen af sit sværd pegende mod hans strube.

”Sådan der, ja, Alin. Lige præcis sådan!” jublede Hermann et sted bag dem.

Pilo kvækkede: "Vil du ikke nok være sød at pege din døds kling i en anden retning?"

Alin trådte modstræbende et skridt tilbage, men hun blev ved med at holde et vågent øje med ham.

"Hold så op med at stirre sådan. Vi er venner. Og du HAR vundet, okay?!"

Pilo hørte Ene fnise, men det varede ikke længe. Hermann var allerede henne og udpege hende som Alins næste offer.

"Nej. JEG skal altså ikke slås med Alin," protesterede Ene. "Det kan godt være, hun ligner en sød, lille pige, men jeg ved godt, hun i virkeligheden er en voldspsykopat i forklædning. Og jeg er endnu dårligere til at slås med sværd end Pilo."

"I får alle sammen jeres tur," sagde Hermann og vendte sig mod sin elev. "Men måske skulle du lægge sværdet fra dig og tage en træningsstok i stedet for, Alin? For en sikkerheds skyld."

Trods Enes protester måtte også hun nu træde ind på gulvet. Hendes taktik var en anden end Pilos. Hun vidste godt, at hendes eneste chance var at køre Alin træt, og så snart Hermann havde sat kampen i gang, smed hun sværdet og begyndte at løbe. Hun var utrolig let på fødderne, og det lykkedes hende at undvige både Alins første to høje slag og det dybe, der fulgte

lige efter. Hermann nikkede anerkendende, mens Ene sprang over staven og dansede væk fra Alin.

"Fokus, Alin. Fokus!" råbte han.

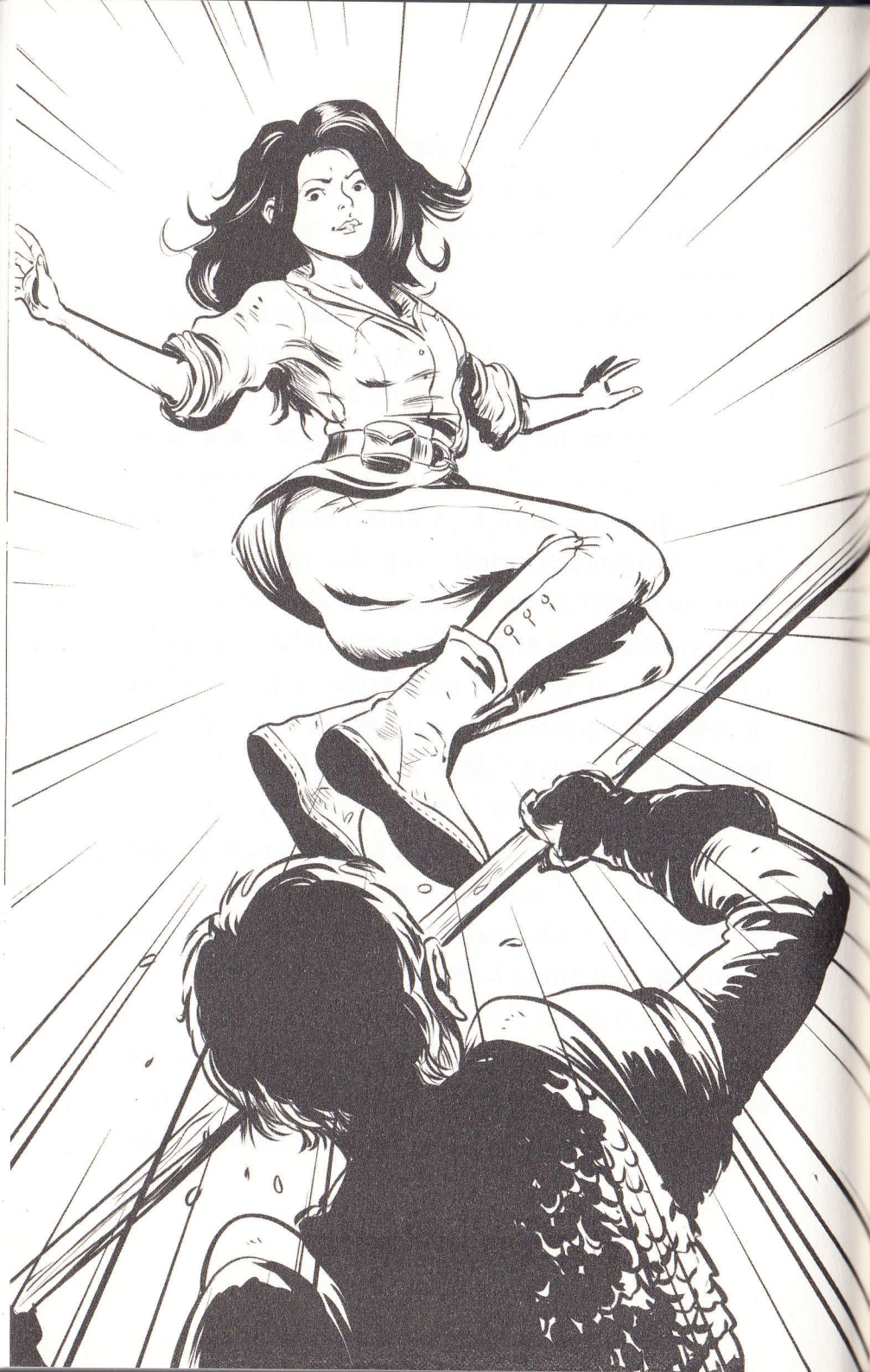
"Hvem fanden holder du med? Det er sgu da mig, der er offeret her!" råbte Ene og undveg endnu en gang i sidste øjeblik. Alin begyndte heldigvis at se rigtig træt ud nu, og sveden haglede af hende. Det kunne være en fælde. Det kunne også være Enes sidste chance. Hun lavede et vip med håndledet og fik løsnet den kniv, hun altid havde gemt oppe i ærmet. Så sprang hun helt ind på livet af Alin og forsøgte at snitte hende over armen. Desværre havde Alin set hende komme, og hun ramte Ene på kæben med spidsen af staven. Ene mistede balancen, og et øjeblik efter regnede slagene ned over hendes lår. Hun følte det, som om hun blev trampet ned af en hel hær.

"Av! Så hold dog op!" råbte hun til Alin.

"Du snyder. Du havde en kniv!" hvædede den lille kriger.

"DU snyder. Du har kamptrænet!" svarede Ene og rullede væk, mens hun tog sig til låret.

Nu var der kun Silvius tilbage. Den unge magiker grinede ikke længere. Dybt koncentreret gik han hen og stillede sig fem meter fra Alin. Han tog ikke

imod det sværd, Hermann rakte ham, men stirrede blot over på sin ven. De var begge klar over, at han kun ville få én chance, før han var tævet sønder og sammen.

"Nu!" råbte Hermann. Silvius koncentrerede sig om den lille pyt sved på gulvet foran Alin. Han mumlede sin formular, mens han kæmpede med sin frygt. Alin satte fra, og i samme øjeblik voksede pytten. Gulvet foran hende blev smattet som sæbe, hun skøjtede, fægtede med armene, mistede balancen helt, og mens hun gik på røven, stormede Silvius hen, sparkede sværdet ud af hånden på hende og pegede på hendes pande med to fingre.

"Ildkugle. Du er død," sagde han. Bag sig hørte han både Pilo og Ene klappe imponeret.

"Jeg HADER magi," hvædede Alin, men indrømmede dog sit nederlag og tog ovenikøbet imod det kram, Silvius tilbød hende. "Hvornår har du lært det nummer?"

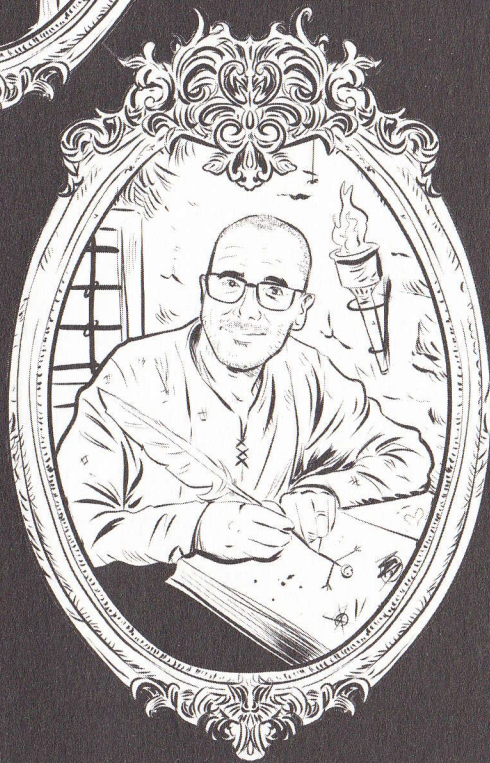
"For et par dage siden. Men jeg kan kun få folk til at miste balancen, hvis der er glat i forvejen," smilede han, glad over, at han endelig var begyndt at lære magi, der kunne bruges til noget. "Men til gengæld narrede jeg dig til sidst. Kampen var jo slet ikke slut. Jeg kan ikke en eneste formular, der kan

skade dig. Du kunne bare have væltet mig omkuld i stedet for at tro på, hvad jeg sagde.”

”Men hvordan skulle jeg vide det?”

”Halvdelen af magten ved magi er den angst, vi tænder i jer, der ikke ved, hvor meget ... eller hvor lidt ... vi i virkeligheden kan,” sagde han.

Mette Finderup voksede op i en slikbutik, har haft sommerferiejob fra hun var otte år, er certificeret hypnotisør og har en hund, der tror, den er en kat. Udover det har hun skrevet over 60 bøger for børn og unge. Og så elsker hun at spille brætspil. Men bryder sig slet ikke om rosenkål eller at bære på tunge ting.

Christian Guldager er uddannet multimediedesigner og selvlært tegner. Han har tidligere arbejdet med computerspil og arbejder nu fuld tid som illustratør. I fritiden skriver han også bøger. Da han var lille, drømte han om at blive arkæolog. Han elsker at klæde sig ud som Darth Vader. Og han er bare ikke så glad for blødkogte æg.